

VRBECKÝ

ZPRAVODAJ

srpen 2020

MŠ - předškoláci

MŠ - indiáni

MŠ - indiáni

MŠ - indiáni

ZŠ - levandulová farma ve Starovičkách

ZŠ - 5. ročník nahrává hlášení místního rozhlasu

ZŠ - rozloučení s pátáky

ZŠ - spaní ve škole - 5.ročník

Úvodní slovo starosty

Tento způsob léta zdá se mi...

Letošní léto je jako houpačka nebo pomyslná sinusoida. Konečně se nám dostalo do normálu střídání dešťů a sluníčka, jen ty bouřky a poryvy větrů nám přidělávají starosti. Stejně tak je to i s náladou ve společnosti, se vztahem lidí k nákaze a stejně tak tomu bylo i se vztahem k hodům – budou, nebudou, budou, nebudou. Článek píše den po společném zralém rozhodnutí, že nebudou. Je pátek, ještě v pondělí jsem si doopravdy myslel, že není důvod hody nedělat, a ejhle – po třech dnech je to jinak. Myslím si, že hody nám (a nejen nám) nezastavil Covid, ale částečně lidská nezodpovědnost, z velké části obava hraničící se schizofrenií a tlak společnosti hledat za každou cenu viníka, když se něco stane. Hystericky rozlícený dav dokázal způsobit velké škody než samotná příčina.

Opravdu upřímně si přeji, aby se věci dostaly

co nejdříve do normálu, lidi normálně pracovali, firmy fungovaly, turisté nebláznili, děti chodily do školy, stát nevyplácel nesmyslné podpory, které budou muset řešit ještě naše děti. Přeji si, aby i Vrbece tuto „blbou náladu“ přečkala s co nejmenšími ztrátami.

Myslím, že většina z nás si neodpustí setkání s rodinou u hodové kačeny, svíčkové či pečínky. Něco malého na Stráži možná proběhne, děti se budou mít kde povozit, ale hlavně vše bude neorganizované, ne s davy a v naprosté dobrovolnosti. Stejně jako minule Vám přeji pevné zdraví, tentokrát vyzdvihnu hlavně zdraví duševní. Mějme na paměti, že pokud by tu a tam došlo k nákaze, nikdo to „nelapil“ schválně a při té patálii by člověku mohly nejvíce ublížit právě ataky okolí.

Tomáš Bílek, Váš starosta

Živijó, strýcu!

Není nad to mít možnost napsat článek, který se hemží samými pozitivy a samou radostí. Jeden podvečer jsme se měli s paní místostarostkou Markétou Veverkovou tu čest „objednat se“ na návštěvu u našeho jubilanta, nejstaršího občana Vrbece, pana Václava Knápka. Důvod byl pořádný, 12. července oslavil 95 let.

Při opravě kostela se potkáváme takřka denně. Je jeden z mála, kdo si pamatuje, co se tam kdy stavebně upravovalo a řešilo. Jeho velkou životní láskou je dechová hudba, jeho umění na baskřídlovku mohly obdivovat generace Vrbečáků, mnohým z nich svou lásku i zkušenosti předal. Nejen za toto obdržel v roce 2018 Cenu starosty obce za dlouhodobý přínos pro Vrbece. Setkání se strýcem Knápkem bylo jako vždy velmi vřelé. Jsem rád, že nám s Markétou bylo dáno do vínku umění naslouchat, ono totiž bylo co! Historie rodu Knápků, jak se co dřív dělalo, zmíněné informace o kostele a mohl bych

pokračovat dál... Mnohdy nám obrazně řečeno spadla čelist – posuďte sami: „Do první třídy nás šlo padesát šest...“ Takže strýcu, ještě jednou za celou Vrbece – hlavně hodně zdraví, zdraví a ještě zdraví Vám i Vaším blízkým. Pak už vše s Vaším pozitivním přístupem k životu půjde samo.

Tomáš Bílek, Váš starosta

Budou nebo nebudou?

Samozřejmě je řeč o hodech. V době, kdy píšete tento příspěvek do zpravodaje, ještě není rozhodnuto. I když na schůzce všech, kterých se organizace hodů týká (stárků a stárek, jejich rodičů, pořadatelů - FK Vrbece a obce) bylo na konci června rozhodnuto, že „HODY BUDŮ“, situace se mění a případů nemoci COVID 19 všeobecně přibývá. Vrací se některá hygienická opatření z doby nouzového stavu na jaře - nošení roušek v nemocnicích, hromadné dopravě, účast více jak 500 osob na akci v uzavřeném prostoru a podobně. V některých okolních obcích už takovou nejistotu ukončili a hody pro letošní rok zrušili. Hody nebyly v Kobylí, Němčičkách, Brumovicích i jinde. Zrušili je také v Čejkovicích. Jak to bude na Vrbici? To se uvidí!

A tak mi to nedalo a zapátrala jsem v historii hodů v naší obci v minulosti, navštívila pamětníka a nejstaršího občana naší obce pana Václava Knápka a rozhodla se napsat něco ...

... O HODECH, CO NEBYLY

Před II. světovou válkou v roce 1939 byly hody na 5 let naposledy. Po vyhlášení války už byly hody zakázané. V tomto roce byli tito **stárci a stárky**:

František Sůkal a Ludmila Sůkalová vdaná Válková

František Dobrovolný a Augustina Valová vdaná Dobrovolná

Jaroslav Herzán a Františka Herůfková vdaná Hasíková.

V roce 1940 už hody nebyly, stejně jako další roky ve II. světové válce - zábavy byly v celé republice zakázané. Mládež na Vrbici a jinde se však scházela a pořádala si „muziky“ ve stodolách (existují např. fotografie ve Varmužově stodole na Stráži) a taky Pod Novýma sklepama.

Stárci v roce 1944

Z vyprávění pana Knápka se v roce 1944 rozhodla skupina „Kuratorium“, že uspořádá hody „jako estrádu-koncert“. Předsedou této skupiny byl pan Václav Michna - pozdější předseda MNV a nositel kultury v obci. Ten přizval ke spolupráci svého bratra Antonína - hudebního skladatele, připravili a nazkoušeli program, který se v neděli, kdy se měly konat hody, také uskutečnil.

Průvodem se s muzikou šlo pro stárky a potom až na sólo k hodovému místu v humně v Ostřížkově hospodě, kde se hody - koncert - uskutečnily. Po celou dobu hrála kapela z Čejkovic, kterou vedl pan Pazderka a hráli s ní také muzikanti z Vrbice: Václav Cvrček a Jakub Bařina. Na vystoupení se na zkouškách připravovali vrbečtí zpěváci - Václav Hasík, Jaroslav Varmuža, Stanislav Oborný a další.

Hody v roce 1944

Pan Antonín Michna na tuto akci složil úplně novou polku s textem:

Naše vrátka nevrzají, nevrzají, už je máme nová,
dneska se nám za večera dobře za ně schová.
Stará vrata rozviklaná, rozviklaná, odnesla
je voda,
kdybys mě jednou zradil, byla by to škoda.

V tomto roce byl dva stárkovské páry:

Vladimír Blanář a Františka Směřičková vdaná Blanářová.

Josef Varmuža a Marie Sedláčková
Sklepníkem byl Jaroslav Herzán.

Po skončení programu došlo i na tancování, třebaže to bylo zakázané.

V roce **1945** už byly hody normální se **stárky a stárkami**, kterými byli:

Karel Strítecký a Marie Strítecká vdaná *Herzánová*
Vladimír Šimeček a Ludmila Bukovská vdaná *Mikulicová*.

Další hody, které „nebyly“, byly hody v roce **1968**.

Ten rok měly být hody 1., 2. a 3. září, ale 21. srpna došlo k invazi sovětských a jiných vojsk a shromažďování osob bylo opět zakázáno.

Nebyla by to ale opět mládež, aby si nechala zábavu ujít. Podle vyprávění paní Boženy Galové se v neděli, v pondělí i v úterý navečer scházela u stárkovského sklepa, kde stála i májka, a tam se všichni bavili. Stárkovským sklepem byl sklep V Podkově – říkalo se mu Rasovna (za penzionem U presu). Hrála tam i muzika – mladí muzikanti – František Hasík, Václav Knápek a další. Taky se tam tancovalo, ale samozřejmě to nebylo v takovém rozsahu jako na sóle. Dokonce tam nechyběli ani stárce z Velkých Bílovic.

Stárce v roce 1968

Stárce a stárky v roce 1968:

Jaroslav Hasík a Božena Michnová vdaná *Galová*

Jan Knápek a Marie Galová

Zdeněk Svrček a Zdena Zárubová

Stárky měly připravené i nové šaty barvy modré-skalicové, které si poprvé oblékly až za čtrnáct dnů na hodky, které už normálně proběhly.

Hrála na nich dechová hudba Vrbičanka s kapelníkem Václavem Knápkem. Když muzika hrála před hospodou, chodily tetičky na požehnání a vůbec se jim nelíbilo, že se tam hraje – měly strach, aby nedošlo k nějakému zásahu vojáků.

Hody v roce 1968

Tu hodkovou neděli se šlo pro všechny tři stárky (děvčata). Když byl průvod u Zárubů pro sklepnici, přišla bouřka a hodně přšelo.

Po příchodu na sóle stárce stihli i fotografování, a tak nakonec všechno dobře dopadlo.

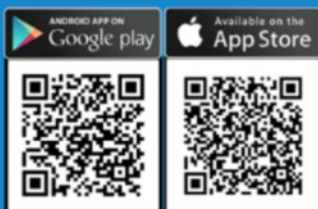
Tak uvidíme, jak to dopadne letos. Přidají se hody 2020 k hodům, které nebyly nebo nakonec budou?

Ať tak nebo tak, já bych chtěla poděkovat panu Václavu Knápkovi i paní Boženě Galové za informace.

Bohumila Bařinová

Jste v době hlášení rozhlasu v práci ?

www.vrbice.hlasenirozhlasu.cz

Nechejte si zasílat aktuality, oznámení a jiná upozornění z obce e-mailem nebo aplikací pro chytré telefony.

Hlášení rozhlasu.cz

Je to snadné. A zcela ZDARMA
 Přihlaste se nyní

NAŠI PŘEDCI – FRANCOUZŠTÍ KOLONISTÉ

Autor: Ing. Vít Hřiba, Brno

Podle historických záznamů z moravských archivů a místních kronik v Kobylí a Čejči v tomto roce uplyne 250 let od příchodu francouzských kolonistů, a to nejprve do Vídně (k registraci) a pak na císařské statky v tehdejších Uhrách, konkrétně do Holíče a Šaštína.

Ve svém příspěvku se chci zmínit jen o rodině Bízové z množiny více jak 50 příchozích francouzských rodin na Čejč a později do Čejkovic, která se významně zapsala do historie obcí Vrbičice, Terežín, Mutěnice a dalších.

Vrátím se však nejprve k tehdy neutěšené situaci osídlení v této části jižní Moravy, kdy vedle pustého městečka Čejč od r. 1595, také nedalekých Kapanic od 1459 - 1576, Potworowic od 1422 - 1482, blízkých Čejkovicím Všetrap od 1464 - 1512 a v 30.leté válce také Kukvicím od 1643 byla většina osad vypleněna v průběhu místních válečných konfliktů a zhoubných chorob.

Tehdejší nový ředitel císařských statků (od r. 1762) baron Adam Bosch v r. 1770 nechal přivést z Vídně na císařské panství nové francouzské osadníky z Lotrinska a FrancheComté, kteří později v r.1776 vypověděli před krajskou stížnostní komisí, že byli doma ve Francii vyzváni otevřeným nepodepsaným listem, aby se vystěhovali do Uher, kde prý na císařských statcích najdou hojnost práce a chleba. Kdo byl autorem tohoto zvacího listu je dodnes záhadou, někteří starší autoři však dávají s touto akcí do souvislosti manžela Marie Terezie Františka Štěpána Lotrinského (18.12.1708 - 18.8.1765), který v té době byl však 5 let po smrti, avšak za svého aktivního podnikatelského života usazoval do různých řídicích funkcí své osvědčené krajany z Lotrinska. Tak např. na císařském statku v Šaštíně byl vrchním nějaký Leduc, který byl později, a to od r. 1771, tlumočnickem čejčských Francouzů. S tímto se baron A. Bosch velmi dobře znal a sám ve Francii v Nancy měl svého důvěrníka, který mu zajišťoval poštovní a finanční služby s Francií. S pozdějšími francouzskými kolonisty na Čejči jednal A. Bosch se jich vždy velmi vlídně ujímal proti násilnostem vrchnostenských úředníků, a proto se francouzští

kolonisté obraceli se svými prosbami a přáními přímo na něj.

Z toho můžeme usuzovat, že nebyl-li A. Bosch, který zaujímal při vídeňském dvoře významné postavení se značným vlivem sám autorem oné anonymní výzvy, nebyl jejich původci daleko. Pravděpodobně měl s francouzskými vystěhovalci původně jiné úmysly, proto je z Vídně po jejich příchodu poslal do Holíče.

Teprve když se mu nepodařilo osadit pustou Čejč moravskými Slováky, tak poslal na Čejč z Holíče v r. 1771 přes padesát rodin zbídačených Francouzů.

Podle spisovatele a historika Jana Herbena, rodáka z Brumovic u Hustopeč, byl stav těchto francouzských přistěhovalců nikterak záviděníhodný, byli roztrhaní, bez botů a punčoch, někteří odcházejíce z Francie měli malou hotovost, kterou povětšinou cestou utratili. Z větší polovice to byli chudáci, kteří žili z almužny dobrých lidí. Rádi by v Uhrách pracovali, ale vrchnost měla na všechny práce své poddané robotníky a sedláci v okolí si je nemohli najmout, protože sami neměli nadbytek. Na dotaz holíčského purkrabí, zda by se nechtěli přestěhovat na své budoucí hospodářství za jistých podmínek na Čejč, s radostí přijali. A tak byl dne 9.4.1771 sepsán v Hodoníně první protokol s prvními pěti francouzskými rodinami.

Z Holíče pak následovaly do Čejče rodiny další, ale to až po urgenci, a to barona A.Bosche 20.5.1771, s pomocí úředníka Pekárka, jenž přijel z Vídně rozhýbat těžkopádný stroj vrchnostenského úřadu v Holíči a Šaštíně. V průběhu léta 1771 přišlo z Uher do Čejče 45 rodin, u nichž víme jméno francouzského hospodáře, odkud pocházeli, počet chlapců a dívek, jakou měli hotovost, zda se hlásili po příchodu v r. 1770 ve Vídni, vč. jejich povolání. Nad známý počet 45 rodin v přehledném seznamu jsou známa ještě jména dalších devíti rodin, ale bez podrobného popisu, tedy celkem 54 rodin, jež přišly v tom roce na Čejč, ale v tomto přehledu schází rod Bízů.

Starší historici a spisovatelé, kteří se o pozdějším příchodu Biža, Biso, Byza, Bizet a.p. (podle zápisu

v kobylské matrice) domnívají, že rodina, ale spíše jen Joseph BISO (nar.1752 - 8.2.1824) "šel zkusit štěstí jinde na C.K.statcích", než se kolem roku 1778 objevuje u svých krajanů na Čejči. Toto je tzv. "bílé místo", kde Joseph BISO těch 7 let přebýval, rovněž tak odkud pocházela jeho první manželka Anna Marie Johana Degrange, dcera Antonij Degrange, což nelze dohledat ani v moravských archivech. Rovněž o otci Josepha Bisu Stephanovi zatím moc nevíme, co víme z kobylské matriky, že když se Joseph Bisu žení v r. 1778 (první písemná zmínka o něm) s AMJ Degrange, tak se v matrice uvádí, že je syn zemřelého Stephana Bizota, a to měl Josephus Bisu už 26 let.

V současné době jsme však díky spolupracovnici J. Mugnier z Francie na stopě Stephanuse BIZOTA, která vede do jedné malé francouzské vinařské obce (220 m.n.m.) s počtem obyvatel asi 200, v departmentu 39 Jura, kraj Franche-Comté vedle kraje Bourgogne. Uvidíme.

Dále nutno zmínit o rodu Biza, jenž se v prvních a ani v pozdějších liniích nikdy neusadil ve Starém či Novém Poddvorově. Tento rod se v 1. liniích vyskytoval mimo Čejč v Čejkovicích, Vrbici, Mutěnicích a Terezíně.

Tato nepřesnost se stala na základě toho, že dle zápisu v Brně dne 24.5.1788 do josefínského katastru vlastnil nějaký Florian Biza v katastru Starý Poddvorov "Louku u obůrky", kterou dědili potomci rodu Bízů. Posledními uživateli až do kolektivizace byli Vítězslav Stávek č. 22, Opluštilová Vlasta č. 128 a Marie Bízová č. 68. Tato nepřesnost se stále přepisuje od starších autorů do všech pojednání o francouzských kolonistech, včetně současných univerzitních diplomantů, což naprosto vyvrací autor knihy "Staropoddvorovské rody" prof. Augustin Svoboda a za Nový Poddvorov autor tohoto příspěvku Ing. Vít Hříba. Nutno k osobě Floriana Biza na závěr dodat, že si ještě zaslouží hlubšího badatelského prozkoumání.

Co je o rodu Biza ve všech písemných materiálech zdokladováno, je jejich píle, spořivost a pracovitost - všude je uváděno "podivuhodně srostlí s půdou".

Podle písemného záznamu asi z padesátých let minulého století z ústního podání paní Košuličové, jež byla manželkou čejčského exstarosty, se dovídáme, že zakladatel Josephus Bisu (1752) měl mj. 2 syny, a to Františka a Jakuba.

František Biza zůstal na domě v Čejči č. 17 a Jakub Biza po 6 letech vojenské službě se usadil v Čejkovicích, jinak o těch bratrech píše, že se měli velice rádi.

Druhou čejkovickou linii Bízů dle paní Košuličové zakládá ze třetího manželství Josef Biza, který měl 3 syny - Františka, Tomáše a Ludvíka, kteří všichni zůstali v Čejkovicích. Z nich byl Ludvík výborný vinař.

Pro charakterovou pracovitost Bízů, a to nejen v Čejkovicích, se zmíním krátce o své prababičce Kateřině Michnové (22.5.1869 - 8.2.1950), dceři Jakuba Bízů, jež vedle pracovitosti byla i velice zbožná. Narodila se v Čejkovicích na č. 388 v ne-příliš bohaté rodině, její otec byl čtvrtláník. Vzala si za manžela Václava Michnu původem z Vrbice, nejdříve žili na Vrbici, kde se narodil i jejich jediný syn František, a od roku 1899 žili v Čejkovicích na č. 152, kde jsem se narodil Boženě Michnové, provdané Hříbové i já.

Můj prastarček Václav Michna byl rovněž velice pracovitý, choval ve stájích 2 páry vždy dobře živěných krav, kdy v polních pracích byl dopoledne zapřažen jeden pár a po obědě pár druhý. Tímto způsobem byl zajištěn nutný pohyb krav na čerstvém vzduchu, a aby neutrpěla ani produkce nadojeného mléka, tak se přepřahalo. Nikdy nepracovali přes poledne, s prací začínali na poli v 7.00 - 11.00 hod, v poledne už byli doma, pak pokračovali od 14.00- 17.00, kdy je již viděli jet domů.

Kateřina
Michnová
rozená
Bízová

Prastarěnka Kateřina měla v péči na tehdejší dobu před domem rozsáhlou zelinářskou zahradu, a to na velice úrodné půdě. Zahrada se táhla od potoka až po dům, který byl oproti stávajícímu, kde žije s rodinou můj bratranec Václav Michna, asi o 50 m výše. Na dvoře za domem běhalo vždy 30-40 slepic, ale co bylo

tehdy pro rodinu Michnovu obzvláště typické, že na druhém dvorku za stodolou měla prastařenka vždy 4-5 chovných hus (stárek) a housera. Takže bývalo 40-60 housat, které se později vykrmovaly nabobtnalou kukuřicí a každou sobotu většinou až do Vánoc se zabíjely 3 - 4 vykrmené husy. Konzervace husí pečinky probíhala tak, že ve sklepě pod stodolou bylo 6-8 keramických 10 l nádob (kameňáky) a pečinka se do nich ukládala ještě za tepla a byla zalita horkým husím sádlem. V této tradici pokračovala v padesátých letech minulého století i moje babička Františka Michnová roz. Stávková u potoka č. 152 (22.2.1903 - 1.8.1967) s tím, že stárek už měla v počtu 2 - 3, ale vždy s houserem. (Pozn.: Není známo, zda tato tradice konzervace husí pečinky byla přinesena z Francie.) Nikdy jsem neslyšel, že by prastařenka Kateřina někomu prodala nějakou vykrmenou hus, vše se pravděpodobně snědlo doma, a to se zabíjely ročně ještě 2 -3 vepři. Při výmlatu obilí, kdy už měli tehdy moderní mlátičku, k nim rádi chodili mlatici na výpomoc, protože věděli, že se u nich moc dobře nají a napijí v tzv. chladné místnosti 3x6 metrů, kde se ničím nikdy nešetřilo. Prastařeček Václav se snažil hospodářsky vyrovnat větším čejkovickým sedlákům a jeho velkým snem byl pár dobrých tažných koní a koupě další orné půdy. S koupí půdy, pokud se někde naskytla nabídka, musel, a to už i se svým synem Františkem M. (23.11.1895 - 22.11.1969), mým dědečkem, jednat velice rychle. Důvod byl ten, že jeho žena Kateřina M. byla v rodině tak něco jako je na vojně generál a uměla si prosadit svoje nákladné zahraniční cesty, jako byla cesta do Lurd (7. národní pouť od 2.8. - 24.8.1924), a také návštěva Vatikánu dle svědectví Barbory Válkové doložené Květou Slabou roz. Bízovou. Nejnákladnější cestou byla od 10.8 - 31.8.1910 pouť vlakem a parníkem do Svaté země, kterou navštívila s 533 poutníky z Moravy - Jeruzalem, Betlem a sv. Jana v horách a další. Další, na tehdejší dobu veliký, výdaj byl pro rodinu Michnovu také v r. 1924, kdy se v chrámu sv. Kunhuty prováděla elektrifikace napojením na dynamo od místního mlynáře, a při tom se měnila i skla oken. Všichni velcí místní sedláci (jak se v rodině Michnové povídalo) slíbili faře, že budou sponzorovat všechna okna s barevnou vitráží. Prastařenka Kateřina nechtěla zůstat za ostatními pozadu a samozřejmě p. faráři slib dodržela, tak

máme na pravé straně okna věnovaná chrámu s iniciály V.K.M. (Václav a Kateřina Michnovi - doslova ku cti a chvále Boží věnovali manželé). Slib sponzorovat chrámová okna dodržela vedle rodiny Michnovy i rodina Otáhalova, ale zbývající se nějak s financemi opozdili. A proč máme s iniciály V.K.M. v chrámu okna dvě, tak to bylo prý v důsledku toho, že i 3. okno bylo v Brně téměř hotovo, ale sponzor se nějak s úhradou opozdil, tak situaci zachránila Kateřina M., aby nebyla ve farnosti tzv. ostuda. Jinak pro zajímavost - cena 1 vitrážového okna se tehdy rovnala ceně 1 hektaru kvalitní orné půdy.

Vzpomínku až na tehdy neuvěřitelné putování, a to na úplném začátku min. století, našich rodáků jak z Čejkovic, tak i z Vrbece do Svaté zemi připravíme do příštího čísla zpravodaje. Přičemž si na závěr nemohu odpustit nejčerstvější informaci o posledním objevu dne 15.7. 2020 v Diecézním archivu v Rajhradě, kde jsme spolu s Prof. MUDr. Augustinem Svobodou pátrali v pozůstalostních dokumentech hlavního organizátora II. mor. pouti do Sv. zemi papežského preláta Mgr. Jakuba Hodra, Dr., rodáka z Čejkovic a jeho dalších spolupracovníků. Totiž, ve zcela jiných dokumentech se mi podařilo najít, že účastníkem I. mor. pouti do Svaté zemi v roce 1905, kterou organizoval moravský rodák generál Jindřich Himmel z Agisburku, byl s manželkou Marií Václav Hubáček. Tuto informaci jsem ten den večer telefonicky předal jak p. Františkovi Janoškovi, tak i Věře Ostřížkové, Vrbece č. 12, která mě sdělila, že mají doma na čestném místě památku světce z jedné z cest do Sv. zemi od V. Hubáčka. Ale, o tom všem více v předvánočním zpravodaji."

Autor příspěvku prožil dětství v Novém Poddvorově, ale narodil se v r. 1947 v Čejkovicích, kde vychodil ZDŠ, a se svými spolužáky udržuje stále kontakt. Navíc spolupracuje jako amatérský badatel s místními spolupracovníky v Novém Poddvorově a v Čejkovicích (kde jsou v obou obcích vytvořeny badatelské týmy) a také na Vrbece spolupracuje s Františkem Janoškem č. 4, Věrou Ostřížkovou a Drahomírou Zelenou, obě z č. 12, s manželý Jaroslavem a Jindřiškou Riedlovými č. 26, místostarostkou Markétou Veverkovou a starostou Tomášem Bílkem.

Pasportizace vinných sklepů a majetku na území obce Vrbsice

Vážení sklepaři, vážení majitelé sklepů,

KONEČNĚ začínáme realizovat projekt „Pasportizace vinných sklepů a majetku na území obce Vrbsice“, na který obec Vrbsice získala dotaci z Evropské unie. Díky ní se nám podaří z velké části zafinancovat zaměření a evidenci vašich sklepů, které se buď celé, nebo alespoň část nachází na pozemcích obce Vrbsice.

Z pohledu katastru nemovitostí není vrbecký sklep uznáván jako stavba – v současné době. Důvod pro rozdělení obecní parcely je pachtovní smlouva, ve které bude jasně specifikován rozsah podzemní stavby a její majitel.

Co bude výsledkem zaměření Vašeho sklepa:

- geodetické zaměření čelní stěny a lisovny – bude sloužit jako podklad k uzavření pachtovní smlouvy
- digitální scanování šíje a samotného sklepa

Jaké z toho plynou výhody pro Vás?

Budete mít zaměřenou lisovnu, čelní stěnu, šíju a sklep. Toto budete moci v budoucnu použít jako podklad pro opravy, stavební úpravy apod.

Na lisovnu a čelní stěnu Vám bude umožněno uzavřít s obcí pachtovní smlouvu. Tzn. konečně budete mít alespoň něco v ruce – v tuto chvíli má většina z nás „pouze klíčky“. Teprve až po zaměření bude možno uzavřít pachtovní smlouvu a vy se tak budete konečně moci stát i „papírově“ majitelem sklepa. To vše Vás nebude stát ani korunu z Vaší kapsy. Pokud v rámci projektu

k zaměření nepřistoupíte a budete chtít v budoucnu uzavřít pachtovní smlouvu s obcí, budete si muset zaměření a scanování zajistit a v plné výši uhradit.

Jaké z toho plynou výhody pro obec?

Evidence sklepů a jejich majitelů, která je v tuto dobu téměř nulová.

Evidence rizikových míst (sklepy pod komunikací, sklepy nad sebou, blízko sebe apod.)

Jaké obec plánuje pachtovné – nebude nás to stát balík peněz?

Pachtovné by mělo být pouze symbolické a pouze a jen za účelem pravidelné evidence – tzn. např. 100,-Kč/sklep/rok. V porovnání s náklady na výše uvedený projekt, evidenci a třeba i údržbu je zjevné, že se jedná o opravdu symbolické pachtovné.

Jaký bude postup?

Bude Vás kontaktovat zástupce obce, který s Vámi domluví termín zaměřování. Nemělo by to trvat déle než hodinu. Výstup zaměření a scanování bude pouze stavba. Nikoho opravdu nezajímá, kolik beček, lahví a co ve sklepech momentálně máte.

Kontaktní osoba organizující časový harmonogram zaměřování – Kateřina Galová - tel.č. 728 553 742

EVROPSKÁ UNIE
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

Kulinářské okénko

Jedlý plevel

Také jste si všimli, že od jara nějak víc kvetly na Vrbici všechny travnaté plochy, meze a remízky? Snad to bylo suchým jarem, kdy se travnaté porosty nesevaly kvůli vysychání půdy, nebo naopak nadprůměrně deštivým začátkem léta. Možná jsem jen díky celorepublikové karanténě měla víc času na procházky a víc koukala kolem sebe. A tak jsme letos nesbírali jen mladé kopřivy a medvědí česnek, z procházek jsme nosili svazečky různých planě rostoucích rostlin. On se plevel dá totiž docela dobře jíst a zvláště na jaře obohatí náš jídelníček. Právě v jarním období obsahuje velkou zásobu vitamínů, kterých máme po zimě jen malou zásobu. Mladé čerstvě vyrašené lístky rostlin jsou skvělé k přípravě lehkých salátů, můžou ozdobit krajíc chleba

s tvarohovou pomazánkou a třeba takové květy sedmikráska krásně ozdobí polévku. Plevel se nebojte, zkombinujte ho s listovým salátem, s plátky rajčat nebo okurky. Tato běžná zelenina vám pomůže si navyknout na specifickou chuť planě rostoucích rostlin. Postačí trocha soli, olivový olej a zastrouhat vaším oblíbeným sýrem a určitě vám bude chutnat.

Co tedy můžeme najít na procházce a bez obav dát na talíř? Všichni víme, že kopřivu, mladé lístky a květy pampelišky (smetánky lékařské), už málo z nás používá květ a listy sedmikráska obecné, jedlé jsou i květy fialek (violka vonná), bez obav si můžete dát na talíř i kuřačku (ptačinec prostřední), listy kokošky pastuší tobolek, kvetoucí lodyhy rozrazilu rezekvítka a mladé listy plicníku lékařského nebo listy bršlice kozí nohy. Určitě je toho mnohem víc, bohužel ne všechny najdeme v našem okolí a samozřejmě ne všechny znám.

připravila Martina Mikulicová

Sbohem plukovníku ...

Byla to už tradice – každé hodové pondělí na Sklepance. **Vlastimil Němeček**, plukovník ve výslužbě, emeritní starosta Podivína byl nadšenec pro historii, tradice a vše jedinečné, co dělalo nejen Vrbici, ale i ostatní obce zvláštní. Rád věci dokumentoval, pokaždé v hodové pondělí podělil fotografiemi z předešlého roku všechny kamarády a známé. Tu a tam jsme se potkávali i mimo Vrbici, vždy byl usměvavý, milý a ochotný se podělit o své zkušenosti. Nic nevnucoval, jen si prostě řekl to své...

Smutná zpráva dorazila i na Vrbici. Pan plukovník zemřel náhle, v plné síle ve věku nedožitých 88 let dne 19.7.2020. Plánovali jsme spolu na Sraz rodáků výstavu „pondělních“ fotografií, ale bohužel osud rozhodl jinak. Pro mne osobně byl pan plukovník jeden ze vzorů, který jasně ukazoval, jak lze aktivně trávit podzim života – plný elánu,

touhy ještě něco pro společnost udělat, plný nápadů. Kdo jste jej poznali, jistě vzpomenete s láskou.

Tomáš Bílek, Váš starosta

rok 2014 – věnování knihy Vrbice - setkávání s minulostí Vlastimilu Němečkovi

MATEŘSKÉ CENTRUM KALUBÁČEK

ZVE MAMINKY A JEJICH
DĚTI KE SPOLEČNÉMU
SETKÁVÁNÍ

PONDĚLÍ 9:00 – 11:30
ÚTERÝ ZAVŘENO
STŘEDA 9:00 – 11:30, 15:00 – 19:00
ČTVRTEK ZAVŘENO
PÁTEK 15:00 - 19:00

JE NUTNÉ SI S SEBOU PŘINÉST PŘEZŮVKY
JAK PRO DÍTĚ, TAK PRO MAMINKU.

K DISPOZICI JE PLNĚ VYBAVENÁ KUCHYŇKA A HERNA

Pravidelně od 1. 9.

CVČ KALUBÁČEK

ČLENSKÝ PŘÍSPĚVEK JE 100,-/ROK

Lašár jak ho neznáte, aneb věděli jste, že se Kuba Šíbl bojí motýlů?

Nejednou je na Vrbici bylo slyšet a potěšili svým hudebním doprovodem kdekjakou akci, ať už každoroční košť vín, či jako hosti na předadventním koncertě Kamínku. Chtěli bychom Vám těmito trošku netradičními otázkami přiblížit sestavu šesti talentovaných mladých (jak kdo) hudebníků působící v cimbálové muzice pod názvem Lašár z Velkých Pavlovic. Bratry Hanzálkovi, Petra, hrajícího na basu, a Pavla, hrajícího na violu, spolu s primášem, a zároveň jejich bratrancem Karlem Kosíkem hudebně vychoval Martin Čech, primáš z CM Lália. Jediný Kuba Šíbl vystudoval konzervatoř na cimbál a působí v cimbálce spolu se svým tátou, klarinetistou Robertem Šiblem (volán Robin), který se ke klukům přidal o něco později. Borec na konec je Jan Hůlek z Hodonína, který muziku doplňuje druhými houslemi, avšak jako jediného ho se členy Lašáru nepojí žádně rodinné pouto.

V rozhovoru nám odpovídali Karel, Pavel a Robin.

Byl váš záměr učení se na hudební nástroj působení v cimbálce, hra v orchestru, zábava nebo vás někdo nutil?

Karel: Všichni pocházíme z muzikantských rodin, kromě Robina, tak jsme k tomu byli vedeni od mala. Já jsem si svůj nástroj nevybral, byl mi zvolen.

Pavel: Jak říká Karel, a mně nic jiného nezbylo než viola.

Robert: Já jsem se k nástroji dostal hodně pozdě, kdy ke mně přišel jeden můj kamarád, který mi řekl, že se tady zakládá dechovka, tak jestli to nechci zkusit. Tak jsem si prostě řekl, že to zkusím taky a zvolil si klarinet jako on. Nechodil jsem do žádné ZUŠ a nikdo z nás neuměl hrát, taky to tak potom vypadalo. K pořádné muzice jsem se ve finále dostal až na vojně.

Proč je zrovna Karel primáš?

Karel: Protože jsem nejhezčí? (Směje se) Samozřejmě vtip, byl jsem k tomu vedený.

Pavel: Karel k tomu má dispozice, umí komunikovat s lidmi. Člověk k tomu potřebuje národu, aby mohl být primášem. Upřímně, to nemůže dělat každý.

Robert: A rozhodně to nemusí být ten, co hraje nejlépe. Musí se prostě umět usmívat a být tváří cimbálky.

Je Robin táta i na kšeftu?

Robert: Na kšeftu jsem kolega a doma táta. Když hrajeme nechávám Kubu, ať si dělá, co chce, ale až sedneme do auta, už je to jinak. Takto jsem si to řekl od začátku a dodržuji to.

Je náročné skloubit hraní se zaměstnáním / studiem?

Karel: (Kroucí hlavou) Ne, z pohledu nás, co studujeme. Stejně bych musel, jako moji vrstevníci, shánět nějaké brigády, abych si nějak přivydělal.

Robert: Já jsem v jiné pozici než oni. Mám rodinu, práci a snažím se cvičit každý den. U mě to musí zkousnout manželka, je to ale v pohodě. Na druhou stranu byla ráda, když jsem do toho šel s Kubou, který v té době ještě byl hodně mladý, aby byla v klidu, že se mu nic nestane. Tím myslím třeba jízdu autem, ne, že bych na něj měl stále dohlížet.

Jak často zkoušíte? Je to vůbec potřeba, když hrajete na hodně akcích (i několikrát týdně)?

Karel: Nejdůležitější je individuální cvičení, společně moc nezkoušíme. Jen nucená zkouška skrz speciální přání, třeba na svatbu. Jinak jednou za rok jezdíme na tři dny na soustředění a tím to většinou hasne.

Pavel: Když už, tak se pošlou noty, a člověk se to doma naučí a pak se to jen na kšeftu zkusí.

Robert: Já sám hodně. Pokud klarinetista nezkouší týden a pak má jít hrát, tak to prostě nehraje, protože nemá nátisk, který je naprosto zásadní. Třeba teď jedu na dovolenou a беру si s sebou klarinet.

Pravděpodobně máte velmi široký repertoár, učíte se ještě nové písničky?

Pavel: Furt. Člověk musí jít s dobou, musí se trénovat i moderny, protože trh jde dopředu, což se nám moc nechce. Jsme proti tomu, ale bohužel se nedá nic jiného dělat. Hodně kšeftů nám kvůli tomu už uletělo.

Robert: Například nám někdo zavolá a první otázka je, jestli hrajeme moderní věci. Řekneme, že ne, a tím to končí.

Jak to máte s improvizací? Odvážili byste se improvizovat i na (pro vás) prestižní akci?

Robert: Jestli myslíš uvnitř skladby, tak skladbu vždycky nezahraješ stejně jako minulý týden. Vzhledem k celé písničce, tak na prestižních akcích vybíráme něco, co fakt umíme. Nové písničky, nebo u kterých si nejsme jistí, hráváme hlavně, když je málo lidí nebo víme, že už neposlouchají.

Je úměrnost improvizace k alkoholu přímá? Tedy čím více alkoholu v krvi, tím více improvizace.

Pavel: U Karla rozhodně.

Karel: My nepijem. (Oba se smějí)

Robert: No, hlavně se pletou prsty. Ale snažíme se, aby to alkohol neovlivňoval. Myslím si, že jako cimbálka rozhodně nemáme s pitím problém. Většina je asi na tom hůř než my a ono to k dobru rozhodně nejde.

Měli jste někdy před vystoupením trému? Kdy to bylo?

Karel: V našich začátcích, když byla pro nás důležitá akce, tak se někomu zvýšila frekvence chůze na velkou. Což se mi jednou stalo na přehlídce verbířů, kdy jsme spolu začínali.

Pavel: Karel říkal, že asi snědl něco zkaženého, i přesto, že jsme na oběd měli všichni to stejné. Odběhl na záchod a oni už na nás mávali, ať začneme a náš primáš nikde. Prostě tréma. Ale i teď nás nervy občas potkají, třeba na koncertě právě na Vrbcici s Kamínkem. Byly to věci, které člověk nehraje normálně, a k tomu hromada lidí v kostele.

Robert: Já když dělám chyby, tak to mám všechno v hlavě. Doma mi to nedělá problém, ale při nervozitě to nejde. Někdy jsem ale zbytečně nervózní.

Na koho se před odjezdem na kšeft nejvíc čeká a proč?

Karel: Jan Hůlek. Pravidelně. Teď už mu vždy říkám čas odjezdu o 15 minut posunutý dopředu. Stává se, že pro něj přijedu a on není ani oblečený do kroje. Musím ještě dodat chlapce Šíblovi, hlavně Kubu, protože ten si pravidelně 10 minut před odjezdem dává 20 minutovou sprchu.

Pavel: Kuba si ještě často nechá rozdělaný cimbál v pokoji v prvním patře, jde do sprchy a my snášíme cimbál. (Karel: "Já ne.") Teda Karel zásadně cimbál netahá.

Jak jde mezigenerační komunikace mezi Robinem a zbytkem?

Robert: No, já jsem odjakživa dělal s mladýma, když jsem vedl například Loutky bez nitek. Proto jsem na to zvyklý a vůbec mi nic nevádí. Já jsem do toho šel s tím, že jim do toho vůbec nebudu kecat.

Karel: Mezi mnou a Robinem je přesně 30 roků rozdíl a naprosto v pohodě.

Pavel: Bez problému. Kdo si myslíte, že je největší blázen v cimbálce...? A Karel to není.

Ke konci se ještě zeptáme na zbytek členů, co byste nám o nich řekli?

Robert: Náš Petr cimbálkou totálně žije, hraje na basu, ale paradoxně neumí číst v basovém klíči. Je skromný, vždy opravdu usměvavý, pro všechny dámy zatím nezadaný a u večere je nejvíce slyšet. I Kuba je nezadaný, ale narozdíl od Petra u večere slyšet moc není. Každá slečna si tedy přijde na své. Je milovník kávy, umí celkem dobře vařit,

vystudoval konzervatoř v Ostravě, je schopný cvičit na cimbál i 10 hodin denně, ale že by se vrhal po rýči, to úplně ne. A jako dítě se hrozně bál motýlů. Teď tvrdí, že už to neplatí. Honza je flegmatik a z nás sice největší introvert, ale nejtalentovanější, dokáže zahrát všechno, a k tomu se i váže opravdu veselá příhoda. Vystupovali jsme na akci, kde vedle hrála úplně jiná cimbálka se souborem, a jeden nejmenovaný muzikant, který nám zaskakoval, šel za Karlem a naprosto s vážným výrazem (samozřejmě to myslel jako vtip) řekl, že ta cimbálka vedle potřebuje pomoci. Karel se samozřejmě jen zasmál a dodal: "To zkus třeba na Honzu." Šel tedy za Honzou a znovu: "Ta cimbálka vedle potřebuje pomoci, nešel bys a neodehrál to s nimi?". Honza prostě řekl: "Tak jo.", šel a celé to s nimi odehrál ... Všichni jsme se nasmáli. Co se asi muselo primášovi honit hlavou, když si vedle něj Honza nastoupil?

Máte nějaké cíle, ať už jako cimbálka či muzikanti jednotlivci? A jaké to jsou?

Karel: Minulý rok jsme si zahráli na MFF

ve Strážnici, což byl náš takový cíl. Je to pro nás folklorní vrchol.

Robert: Stále baví lidi a zdokonalovat i bavit sebe. Můj osobní cíl je přiblížit se co nejvíc těm klukům, co hrají na klarinet od malička. Souhlasím s Karlem, Strážnice je pro nás Mekka, je tam největší soustředění těch nejlepších muzikantů. Kdybych si řekl před pár rokama, že budu hrát ve Strážnici s cimbálkou, tak tomu neuvěřím. Pro mě to byla naprosto nepředstavitelná meta.

Pavel: Můj osobní cíl je zahrát si na Vrbici o Vánocích Rybovu mši v kostele. Ještě jsem nezačal trénovat, ale začnu.

Klukům velmi děkujeme za rozhovor a přejeme hodně štěstí do budoucna. Rozhodně se těšíme, až se opět ukáží a vystoupí při nejbližší příležitosti u nás na Vrbici. Což by, doufejme, měl být předadventní koncert Kamínku spolu s CM Lašár v zázemí čerstvě a krásně opraveného kostela, na který jsou všichni srdečně zváni.

za Kamínek Jan Veverka a Markéta Petrásková

Najdete je?

Používáte doma úsporné světelné zdroje? Jestli ano, dobře děláte. Jejich používáním šetříte nejen peníze, ale i přírodu. Když doslouží, je však potřeba odnést je na sběrné místo, jen odtud se totiž dostanou k recyklaci. Nejbližší sběrné místo vám pomůže najít mobilní aplikace „Kam s ní?“, kterou si můžete zdarma stáhnout do svého mobilu nebo tabletu.

Slova v naší osmisměrce ale musíte najít sami. Je jich celkem 12 a jsou vepsána různými směry - vodorovně, svisle i šikmo.

S	O	Ú	E	D	L	B	D	S	K	K	E
A	P	D	A	K	R	O	P	S	Ú	O	D
G	Ř	Ž	P	N	O	F	Č	I	H	N	R
K	Í	E	O	A	K	K	V	S	T	T	Ž
L	R	C	C	Ř	D	E	O	I	J	E	Z
O	O	A	É	M	J	C	D	U	Š	J	O
L	D	L	F	T	A	Í	S	N	T	N	P
T	A	K	V	I	Ř	Á	Z	R	R	E	G
Ě	U	Y	Y	T	R	S	T	B	Ě	R	K
V	E	C	P	Z	V	A	N	M	A	B	K
S	Á	E	K	O	L	A	M	P	L	M	S
Z	T	R	H	J	A	K	V	O	R	Á	Ž

- EKOKOUTEK
- EKOLAMP
- KONTEJNER
- ODPAD
- PŘÍRODA
- RECYKLACE
- SBĚR
- SVĚTLO
- TŘÍDIT
- ÚSPORKA
- ZÁŘIVKA
- ŽÁROVKA

ekolamp

Alan Kvasnička - švec na Vrbici

Znají jej krojovaní, folkloristé, divadelníci, historické soubory, šermíři nebo milovníci kvalitního ševcovského řemesla. Pro všechny tyto nadšence Alan Kvasnička vyrábí obuv, opasky, případně další kožené doplňky. Dílo od Alana můžete vidět také ve vrbeckém muzeu. Zejména pro ty, co méně cestují, je trochu problém se za ním dostat – dílnu má totiž v Brně Komíně,

což vzhledem k současné rozkopané situaci je problém.

Ono pořídit si obuv na míru totiž znamená minimálně dvě návštěvy u ševce. Vše je třeba pořádně přeměřit, přetáhnout potěhem ☺ a znovu vyzkoušet. Teprve potom je mistr schopen se pod své dílo podepsat – prostě poctivé tradiční řemeslo.

Proto slovo dalo slovo, a když nemůže hora k Mohamedovi – znáte to. S Alanem jsme se domluvili, že přijede na Vrbici – poprvé ve středu 23. září od 16 do 18 hodin v předsálí KD Vrbičice. Budete-li potřebovat ušít novou krojovou obuv, opravit starou (obuv), nebo třeba udělat krojový opasek, určitě se domluvíte.

Budete-li si chtít jeho dílo prohlédnout, mrkněte na www.alanky.cz. Domluvit se lze také telefonicky na čísle 776 709 059.

Tomáš Bílek, Váš starosta

MOŽNOST SLEVY AŽ 35% NA POJIŠTĚNÍ MAJETKU A VOZIDEL

PROČ SI SJEDNAT ...

- ✓ **POJIŠTĚNÍ DOMU A DOMÁCNOSTI** - finanční kompenzace za živelné a jiné škody na Vašem majetku (požár, voda, přepětí v síti, zatečení atmosférických srážek)
- ✓ **POJIŠTĚNÍ PRO PŘÍPAD NEMOCI, ÚRAZU A ÚMRTÍ** - finanční kompenzace ztráty Vašeho příjmu po dobu léčby či invalidity – udržení životního standardu
- ✓ **POJIŠTĚNÍ MOTOROVÝCH VOZIDEL** – povinné ručení a havarijní pojištění - **povinné ručení** - povinnost ze zákona a **havarijní pojištění** – náhrada škody na vlastním majetku
- ✓ **POJIŠTĚNÍ PODNIKATELŮ, MĚSTA OBCÍ** - finanční náhrada za škody na majetku
- ✓ **POJIŠTĚNÍ ODPOVĚDNOSTI** - náhrada škody – újmy – na majetku a zdraví, kterou jste způsobili někomu jinému
- ✓ **STAVEBNÍ SPOŘENÍ A PŘEKLENOVACÍ ÚVĚRY** - garantované spoření a dostupné prostředky na rekonstrukci domu či bytu
- ✓ **HYPOTÉČNÍ ÚVĚRY** - na vlastní bydlení
- ✓ **PENZIJNÍ PŘIPOJIŠTĚNÍ** - protože stát se o nás nemůže v důchodu postarat tak, jak bychom si představovali

Ing. Zbyněk HERZÁN

regionální ředitel

☎ 603 810 404
herzan@astorieas.cz
www.astorieas.cz

POJIŠTOVACÍ A FINANČNÍ SLUŽBY
S LEHKOSTÍ MOTYLA ...
ASTORIE a.s.

Skautské novinky

Po nucené pauze ve skautském roce jsme se mohli na konci května začít opět scházet. Se znovuobnovením schůzek začalo i závěrečné plánování tábora. V několika málo schůzkách jsme stihli pár výletů do blízkého okolí, natírání stanových podsad a tematickou přípravu na tábor ve stylu Harryho Pottera. Skautský rok jsme tradičně zakončili táborákem a opékáním špekáčků.

Na tábor jsme se my, skauti z Vrvice a Čejkovic, vydali Bradavickým expresem z nástupiště 9 ¾ v pondělí 20.7. Po příjezdu a ubytování se

konalo rozřazení do kolejí i ročníků, které bylo důležité pro hladkou realizaci programu. Hned první den kouzelníci navštívili Příčnou ulici, kde nakoupili kotlíky – ešusy i plyšové kouzelné tvory, také si mohli vyrobit hůlku, pokud neměli z domova. Stěžejním bodem celého tábora bylo klasické bradavické vyučování jako jsou Lektvary,

Obrana proti černé magii, Přeměňování, Bylinkářství atd. Děti si také mohly užít hraní Famfrpálu, jehož součástí bylo i „létání“ na vlastnoručně vyrobených košťatech. Nejlepší sportovní tým (Mrzimor) byl samozřejmě

odměněn. Velký úspěch v půlce tábora zaznamenal Kouzelnický ples, takže se poslední večer konal znova. Netušili jsme, že jsou naši skauti takový tanečníci a zpěváci. Celotáborová hra byla zakončena bitvou o Bradavice, při níž mladí kouzelníci zúročili své znalosti z Obrany

proti černé magii. Po celý tábor také studenti získávali body pro svou kolej, největší počet bodů obdržel Havraspár, a vyhrál tedy Školní pohár. Vzhledem k situaci ohledně koronaviru probíhal tábor s několika omezeními, které jsme ale hravě zvládli. Několikrát denně probíhala desinfekce převážně jídelny, toalet i dalších prostor. Tábořiště bylo uzavřeno veřejnosti, a i my jsme se museli vyhýbat veřejným místům. Uskutečnil se tedy pouze jeden výlet do přírody. Tradiční součástí našeho tábora je i mše, která proběhla za zprůsvětlených hygienických podmínek.

Vrcholem skautského roku, který se odehrává na táboře, je slibový večer se slavnostním ohněm. Připravená vlčata, světlušky i skauti skládají své sliby, čímž potvrdí své znalosti a dovednosti. Letos jich slibovalo požeňnaně – 8 dětí z Vrvice, 4 dětí z Čejkovic a 4 vedoucí.

Nový oddílový pokřik:

Z Čejkovic a Vrvice se line skautská tradice, kupředu a nikdy zpět ať je nás sto nebo pět!

*za skauty
manželé Kosovi*

Vináři Vrbice

Vrbečtí vinaři opět bodovali na Králi vín České republiky

Je mi potěšením, že i letos mohu informovat o úspěších vrbeckých vinařů na jedné z nejprestižnějších vinařských soutěží u nás. Do Krále vín se letos přihlásilo 174 vinařství s celkem 1300 vzorků. Největšího úspěchu tentokrát dosáhlo vinařství Bočko. Rosé z Frankovky 2019 si sáhlo na mety nejvyšší a stalo se s 88 body vítězem kategorie růžových vín. Gratulujeme!

Ale i ostatní přihlášená vinařství z Vrbice dosáhla vynikajících výsledků. Pojďme podle abecedy: Vinařství Baraque získalo dvě zlaté (Rulandské šedé 2018 a SauvignierGris 2019) a tři stříbrné (Zweigelt 2016, Hibernál 2018 a Frankovka blanc de noir 2017). Vinařství Leoš Horák dvě zlaté medaile (Chardonnay 2017 a Tramín červený 2019) a jednu stříbrnou (Merlot 2018). Dvě zlaté medaile putují do vinařství MITOMA (Chardonnay 2018 a Frankovka 2016) a jednu stříbrnou (Veltlínské zelené 2017) získalo vinařství SYFANY.

To, že vinaři z Vrbice se pravidelně umísťují na vysokých postech v této soutěži, svědčí o setrvalé kvalitě našich vín. Skvělé je, že jména se střídají. Jen zběžným pohledem do historie: šampion z roku 2015 - vinařství Leoš Horák, velká zlatá medaile z roku 2017 (hodnocení přes 90 bodů

se uděluje pouze opravdu výjimečným vínům) - vinařství SYFANY, vítěz kategorie organických vín 2019 - vinařství Baraque. Přičtíme letošní úspěch vinařství Bočko a je tu jasný důkaz toho, že víno

se na Vrbici dělá opravdu dobře.

Každý, kdo trochu vidí do toho, jak hodnocení vinařských soutěží probíhá, vám

potvrdí, že takovéto dílčí úspěchy jsou dílem náhody. Při jiném pořadí vzorků, jiném přiřazení ke komisi či jiné náladě hodnotitelů by to mohlo dopadnout úplně jinak. Pravdou je, že mezi nejlepšími 100 víny se každé z nich může stát šampionem a víno, které v jedné soutěži získá zlatou medaili, může na jiné zcela pohořet. Přesto si troufám tvrdit, že „moji vinaři“ budují svou pilnou prací dobré jméno vrbeckého vinařství. A bez ohledu na to, jestli tentokrát vyhrál ten nebo ten, všichni táhnou za jeden provaz a úspěchy si vzájemně přejí.

Z kopca do kopca se muselo přizpůsobit situaci

Každoročně největší akcí spolku Vinaři Vrbice je květnové Z kopca do kopca. Po loňském enormním zájmu ze strany návštěvníků (1600 platicích a spousta dalších, kteří se tu procházeli „jen tak“) jsme se shodli, že příliš vysoký počet účastníků je ke škodě celé akce. Fronty před sklepem i davy lidí na Stráži a po celé obci ubírají na atmosféře. Nemluvě o nepořádku a zátěži pro místní občany. Proto jsme už v zimě rozhodli omezit počet vstupenek a rovněž zvednout cenu vstupného.

Zde mi dovoluete krátké osvětlení, co z toho ti vinaři vlastně mají. Tedy - cena vstupenky se skládá z části, kterou si návštěvník hradí volně

ochutnávky, skleničku, katalog, propisku, ale také ostatní služby typu doprovodného programu, letos poprvé i svozové dopravy, a v neposlední řadě i mobilní záchodky, které se kvůli akci vozí. Druhou část vstupenky tvoří kupony, které ve vinných sklepech návštěvníci smění za víno a které jim následně spolek proplatí. Po proplacení kuponů a úhradě nákladů zůstává obvykle drobná suma peněz, ze které pak vinaři dostanou příspěvek na otevřený sklep. Tento příspěvek ani zdaleka nepokryje cenu vín rozlitých během akce, natož aby vinařům zaplatil jejich čas a práci či náklady na případné brigádníky, bez kterých si s narůstajícím počtem návštěvníků vinař neporadí.

Když jsme mluvili o potřebě redukovat počet návštěvníků, bylo zvýšení ceny vstupenky logickým krokem. Dostaly se ke mně reakce, že jsme to „letos už fakt přehnali“. Nemyslím si. Většina vstupenek se prodala v předprodejové ceně 1250 Kč, z toho 900 Kč tvořily kupony. Při průměrné ceně 150 Kč/láhev je to 6 lahví ze vstupenky. To snad není množství, které by normální člověk nemohl vypít, řekněme aspoň za měsíc. A teď vezměte těch zbývajících 350 Kč a zkuste jít do restaurace a ochutnávat víno. Nevydrží vám ani 2 hodiny...

Nicméně letos bylo vše jinak, než jsme si v zimě plánovali. Když se ukázalo, že v původním termínu akce nebude možná, rozhodli jsme se pro náhradní termín v létě. Ze strachu z vysokých denních teplot a tím spojených rizik (kolabování lidí z horka, rychlost stoupání alkoholu do hlavy) jsme se rozhodli výjimečně uspořádat akci ve večerních hodinách. Všem, kdo nechtěli přijet, jsme dali možnost nechat si vrátit peníze v plné výši, anebo je směnit za víno v dočasném společném e-shopu. Nakonec se akce zúčastnilo něco málo přes 600 lidí. Vinaři se s ochutnávkami vystěhovali ven před sklepy. Kdo jste se v té době

prošli po Stráži, mi dáte za pravdu, že atmosféra byla skvělá. Perfektní počasí, dobrá nálada, cimbálová muzika putující mezi vinnými sklepy...

V současné situaci jsme si ani nic víc nemohli přát. Pevně věřím, že příští rok akce proběhne v běžném termínu v denním

režimu. Přeji vám i sobě, aby se situace uklidnila. Abychom nadále mohli být pyšní na Vrbeč a na dobrosrdečné místní občany, kteří se s potěšením chlubí poklady, které tu máme. Kterí se srdcem na dlaní zvou kamarády a známé na košť a na hody, kteří je provádějí po Stráži mezi vinnými sklepy a pyšní se nad krásně opraveným kostelem. Různé viry tu byly a budou a musíme se s nimi naučit žít. Chovejme se zodpovědně, ale nedovolme strachu, aby nás pohltit. Nebojme se setkávání s cizími lidmi, ale ani mezi sebou. Protože Vrbeč Vrbeč nedělá kostel ani sklepy, ale my.

Srdečně zveme na Zarážení hory

Často slýchávám výtku, že když se něco na Vrbeč pořádá, tak „je to enom pro turisty, o Vrbečáky tam nikdo nestojí“. Jenže, milí Vrbečáci, sáhněme si do svědomí – když se pak něco uspořádá pro místní, dojde vždy ta stejná skupina věrných a návštěvnost je žalostná.

Zarážení hory na Vrbeč bylo po léta cílovou stanicí cyklistického putování za burčákem po Modrých Horách a všichni místní si právem stěžovali, že když vyrazí na večerní program, je tam „hlava na hlavě“ a pro davy turistů si není ani kam stoupnout, natož sednout. Věřte, že ani my, Vinaři Vrbece, coby pořadatel akce, jsme z toho nebyli nijak nadšení – turista sbírající od rána razítka za vypitý burčák není nic, o co stojíte, i když vás víno živí. Za práci a starosti s organizací

nám na Vrbeč zůstala vždy jen hromada nepořádku. Letos se v rámci DSO Moré Hory podařilo dojednat, že cíl tohoto putování bude ve Velkých Pavlovicích. Nemůžu vyloučit, že na Vrbeč žádný turista nebude. Ale rozhodně to nebude nic masového.

A tak, milí Vrbečáci, máte skvělou příležitost dokázat, že o naše akce máte zájem. Přijďte si užít večer s cimbálovou muzikou Mládí z Čejče i zpěv Mužáků z Vrbece. Jestli bude nějaká scénka? To zatím nevíme. Ale věřte, že uděláme všechno pro to, abychom si to my, místní, užili. A když nám za práci a starosti letos zůstane kromě nepořádku ještě radost z pěkné akce, bude to ten nejlepší argument, proč to příští rok udělat zase pro vás, a ne pro turisty.

Přijďte 5. září od 19.00 na Stráž do areálu Pod Větrákem.

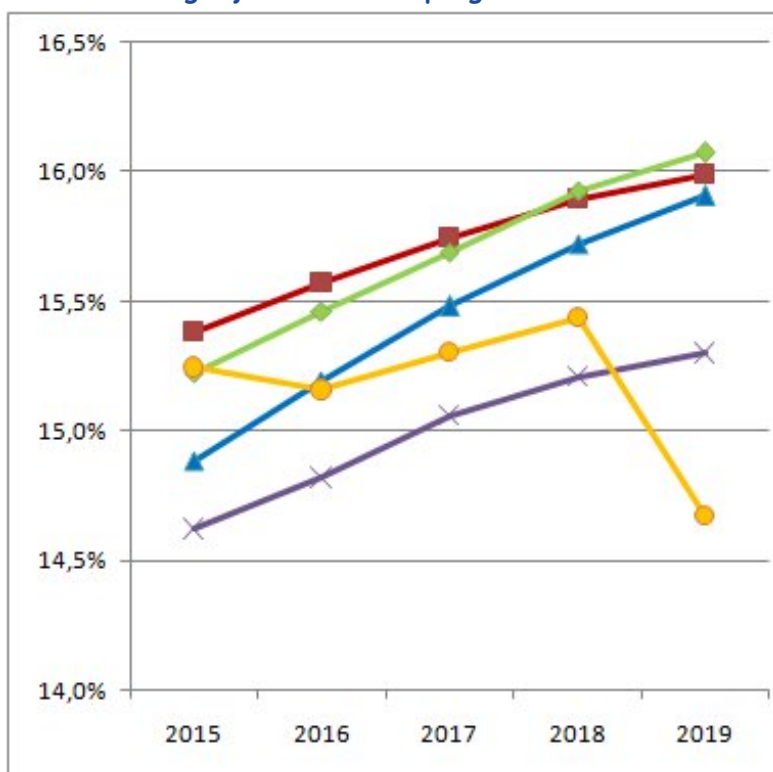
za Vinaře Vrbece Lenka Machovská

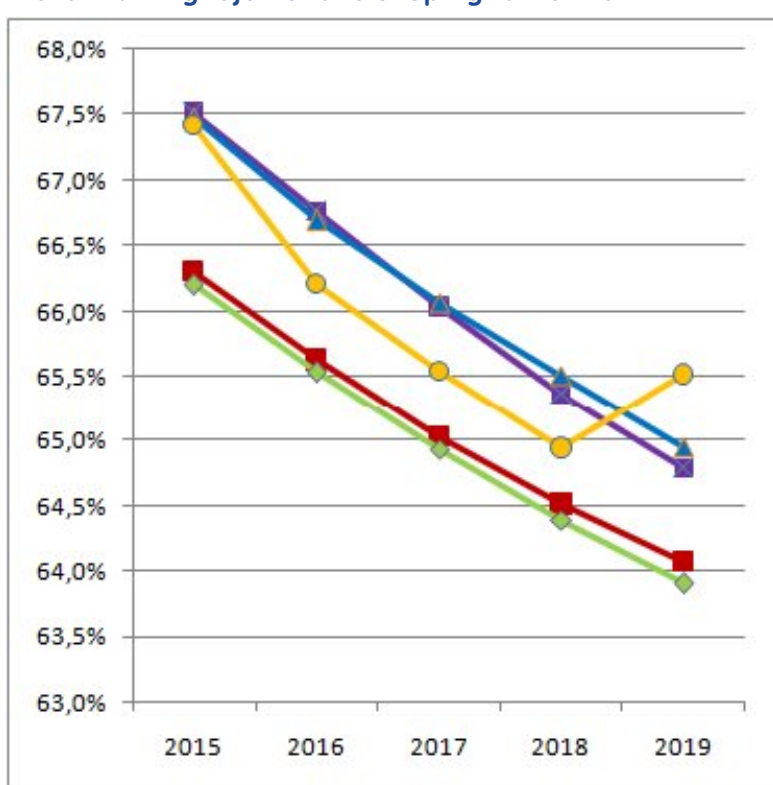
Quo Vadis Vrbičice?

To, co právě hodlám napsat, nebude spouště lidem po vůli a tímto článkem si udělám několik nepřátel navíc, ale prostě mi to nedá a budu se snažit pojmenovat fakta.

Porovnání vývoje věkové skupiny 0 - 14 let

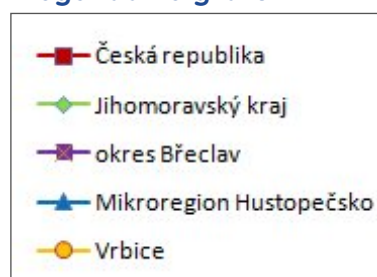
Porovnání vývoje věkové skupiny 15 - 64 let

Konečně jsme ve finále realizace stavebních pozemků v lokalitě Samota a devět rodin se začíná těšit na své vysněné bydlení, jeho plánování a budování. Do budoucna máme v rezervě pozemek i na bytovky. Téměř každý rok něco budujeme nebo investujeme ve školce a ve škole. Vybudovali jsme dětské hřiště, zahradu ve školce, sportoviště, pečujeme o fotbalové hřiště, věnujeme se postupně památkám a pamětihodnostem v obci, přičiněním aktivních občanů vznikl na Vrbičice skaut a mohli bychom pokračovat dále. V obci se postupně dotváří infrastruktura tak, aby bydlení splňovalo požadavky moderní doby – kanalizace, optické rozvody, pořád něco vymýšlíme nového v odpadovém hospodářství. Jistě, spousta věcí vzniká dlouho a na spoustu věcí teprve přijde řada.

Nicméně je se potřeba podívat také pravdě do očí. Turistický ruch na Vrbičice nám přerůstá přes hlavu, aniž by obec investovala do jakékoliv reklamy nějaké prostředky. Priority návštěvníků sklepů jsou zcela jiné, než priority občana, který se chce vyspat na druhý den do práce. Ubytovací kapacitu v obci (legální i na černo) jsme nedávno odhadli, že atakuje hranici 500! V sezóně dvakrát až třikrát týdně vyvážíme odpady z košů, o odpadcích kolem obce se ani raději nezmiňují. Prý nám turistický ruch generuje příjmy?! Ten, kdo to řekl, si nejspíš plete pojmy příjmy a náklady. Odpady, úklid, odpadní voda apod. spadají zjevně do kategorie výdajů. Netvrdím, že turistický ruch je pro naši obec zlo, ale

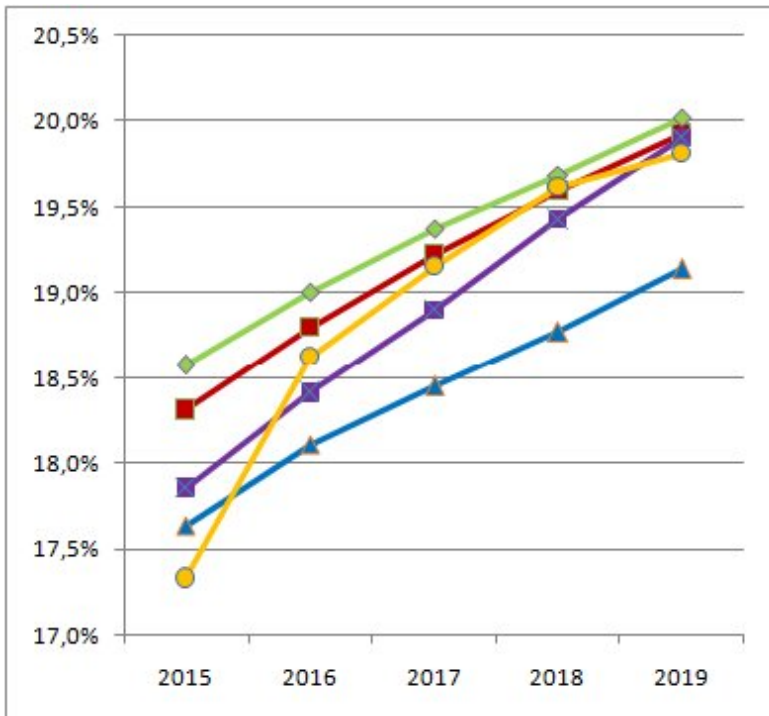
Legenda ke grafu

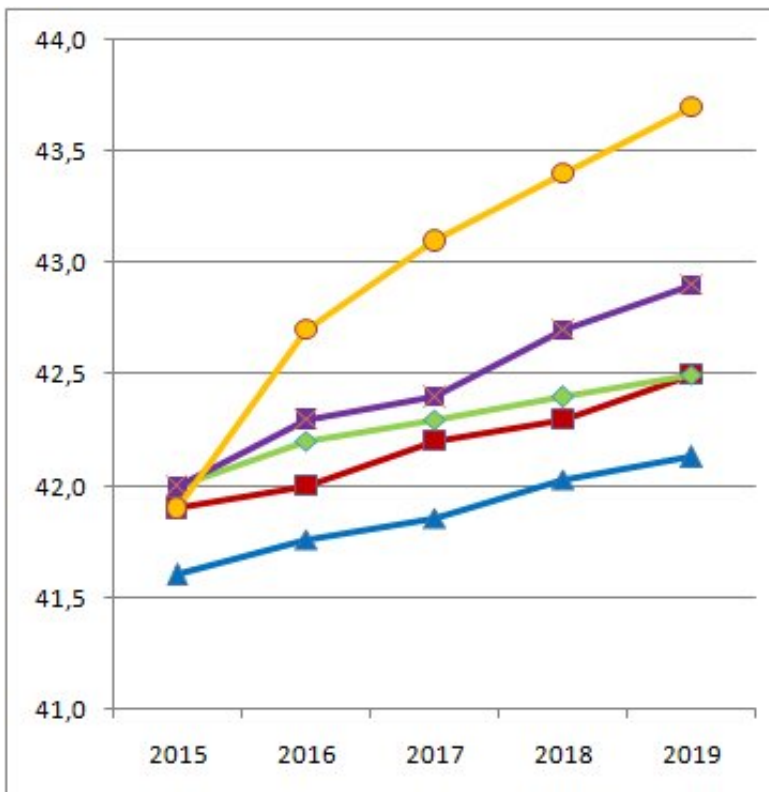

tvrdím, že obec, vinaři a další podnikatelský sektor by se měli zaměřit spíše na kvalitu a spíše na návštěvníky, kteří budou respektovat alespoň základní pravidla a budou se chovat slušně. Nedělat z Vrbice nalévárnu, ale vítat návštěvníky, kteří chápou víno jako ušlechtilý nápoj, který je pevným bodem v gastronomii. Zároveň se věnovat i těm, kteří se snaží něco dozvědět o folklóru, tradicích, nebo historii.

Porovnání vývoje věkové skupiny 65 a více let

Porovnání vývoje průměrného věku

Zarážející jsou také trendy vývoje počtu obyvatel a věkové struktury. Posuďte sami porovnání s regionem. Vrbice není nafukovací, nelze donekonečna přidávat stavební pozemky, které navíc obec nemá pod kontrolou.

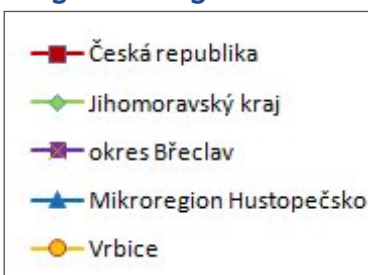
Alarmující je, komu a na co Vrbečáci prodávají své nemovitosti. Jsou to zmíněné penzióny, jsou to spíše chalupáři, či mnohdy i spekulativní investoři, se kterými to naše obec narovinu moc daleko nedotáhne. Ti, co sem dojedou jednou za čas, nám děti do školky a školy nedají. Nebudou-li na Vrbici školy, půjde „do hájku“ také kultura. Pokles počtu obyvatel rovná se poklesu příjmu ze sdílených daní – což znamená méně investic do infrastruktury a její údržby. Existuje mnoho obcí, kde přes zimu bydlí třetina obyvatel oproti sezóně – takové „skanzeny“.

Proč to píše? Pokud někdy budete prodávat stavební pozemek, nebo nemovitost po předcích, zkuste se zamyslet také nad tím, jak to kupující myslí vážně s bydlením a životem na Vrbici. Není nad to se bít v prsa, jaký je kdo Vrbečák a pak rozhodovat pouze na základě ceny. Každým takovým neuváženým krokem posíláme Vrbici směr skanzen.

Tomáš Bílek, Váš starosta

Legenda ke grafu

Vrbecký kostel - rekonstrukce interiéru - jak šel čas

Když jsme připravovali Sraz rodáků, který jsme byli donuceni posunout až na příští rok, měli jsme v plánu také speciální zpravodaj s fotodokumentací oprav jednotlivých částí. Spoustu z Vás tyto dokumentační fotky zajímají – proto teď přikládám alespoň několik snímků – takové první vlaštovky.

Za vším je spousta práce obecních zaměstnanců, dobrovolníků, architektů a dalších spřízněných duší. Věřím, že důstojný prostor pro poděkování těm, co se nejvíc o náš kostel zasadili, bude v říjnu při prvních oslavách. Doufejme, že nám situace umožní si tyto první oslavy ve zdraví užít.

Tomáš Bílek, Váš starosta

1. Demoliční práce

2. Vyzvednutí ostatků z původní mensy

V obětním stole v našem kostele sv. Jiljí byly a i v budoucnu znovu budou uloženy ostatky sv. Marie Goretti.

Sv. Marie Tereza
Goretti
(16.10.1890–6.7.1902)
– italská panna
a mučednice,
patronka mladých
dívek a obětí
zločinů.

Roku 1947 prohlásil
papež Pius XII.
Marii Goretti
za blahoslavenou
a 24.6.1950 za
svatou. Poprvé
v dějinách církve
se obou procesů
účastnila nejen
matka, ale také
vrah světice.

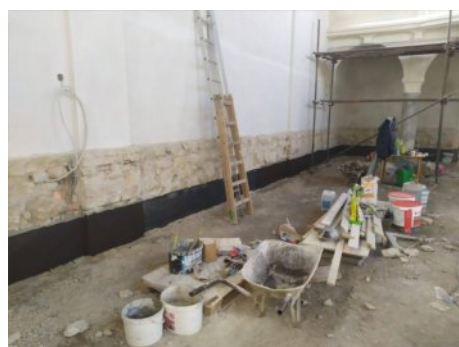
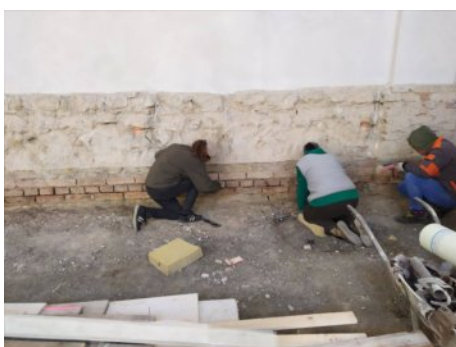
3. Omítky

Původní strop v kupoli

4. Sanace zdiva

5. Podlahy

Po zvážení všech možností padl výběr na dlažbu a kamenné prvky z chorvatského ostrova Brač. Díky kontaktům architektů Nytrových se podařilo vybrat zkušenou kamenickou firmu, která celou zakázku provedla.

7. Topení

6. Oltář

Na ostrově Brač: zleva otec Tomáš, Hana Nytrová, Tomáš Bílek a zástupce kamenické firmy

8. Obklady

Podlahu pokládali Václav Sůkal a Miroslav Mikulica

9. Mříže

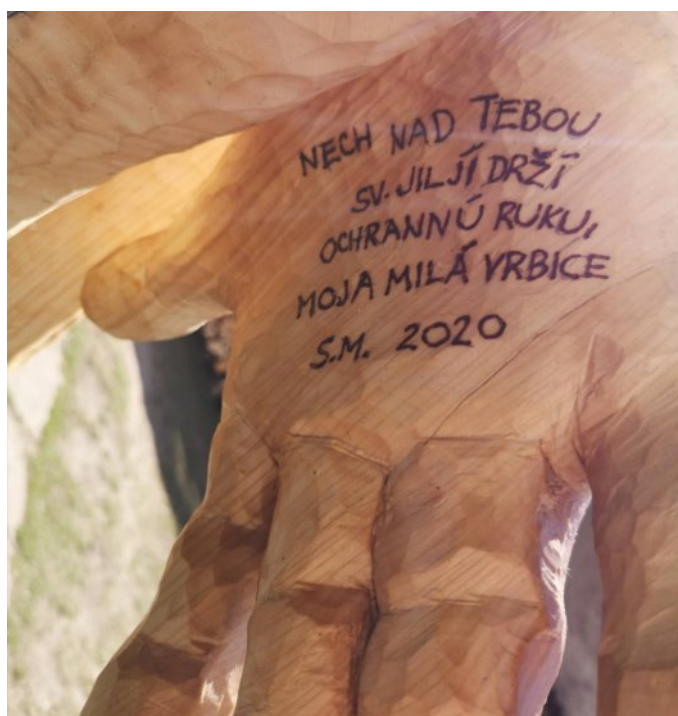
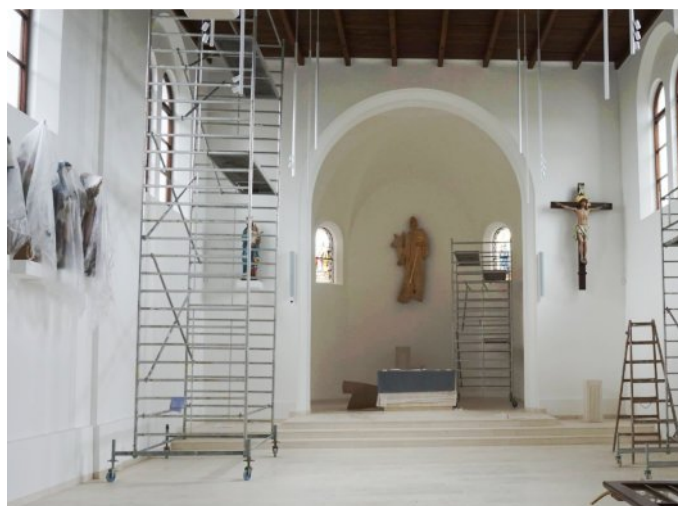

Mistr kovář - Milan Michna

10. Sv. Jiljí

Cesta dřevorezby patrona našeho kostela - sv. Jiljí na Vrbici byla téměř dobrodružná. V úterý 7. dubna vyrazili Tomáš Bílek a Luděk Petrásek přes covidem uzavřené hranice na Slovensko do Turčianských Kľačan ke Stanovi Markovičovi - samozřejmě vybaveni rouškami. Na zadní straně ruky sv. Jiljí je Stanovo upřímné věnování.

NECH NAD TEBOU
SV. JILJÍ DRŽÍ
OCHRANNŮ RUKU,
MOJA MILÁ VRBICE
S.M. 2020

11. Sochy

Sochy a kříž v restaurátorské dílně Jaroslava a Dušana Hasíkových

12. Křtitelnice

Restauroval Josef Bukovský

13. Dřevěný nábytek

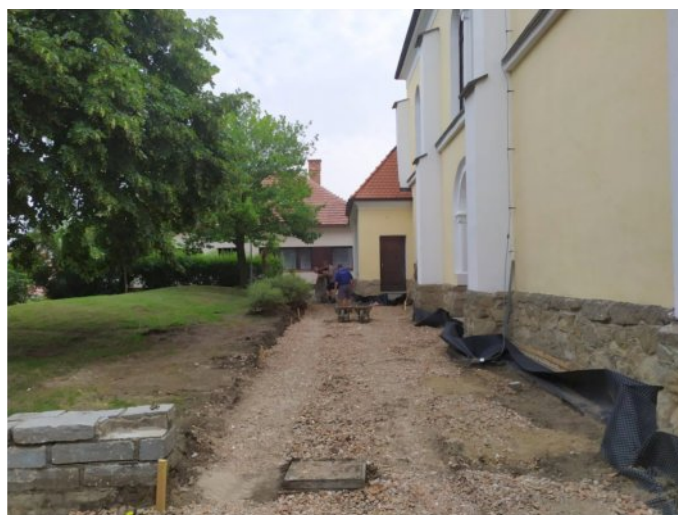
Miroslav Škrobák ve své dílně ve Velkých Pavlovicích

14. Křížová cesta

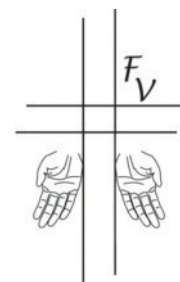
Křížová cesta byla zachráněna doslova za minutu dvanáct. Náročné restaurátorské práce se ujala malířka a restaurátorka Olga Piperová Taušová.

15. Sokl a chodníky

Farnost Vrbičice

Co nám koronavirus vzal a co nám dal?

Nikoho z nás asi nenapadlo, že se budeme potýkat s koronavirem, který ovládne naši planetu a zasáhne prakticky do každého oboru lidského života včetně církve. Když jsem se díval v prosinci na zprávy v televizi, že se v Číně objevil nějaký koronavirus, nebral jsem to příliš vážně, že by mohl přijít až k nám. Netrvaly ani tři měsíce a už jsme museli čelit opatřením. Je vidět, že svět je jedna malá vesnice díky cestování. Den ze dne se měnil život v naší zemi. Zavíraly se hned školy, restaurace, obchody a dokonce i hranice. Bylo zakázáno se setkávat s přáteli a mnoho lidí se dostalo do izolace. V kostelích byly najednou zrušeny mše svaté kromě pohřbů, což nikdo z lidí nepamatuje. Lidé odkládali naplánované svatby a křtiny, přípravy na svátosti. Mohu vám říci, že sloužit mši svatou bez lidí a být na faře, kde se nesmí nic konat, bylo pro mě hodně zvláštní a nezvyklé. Přemýšlel jsem, jak tuto situaci uchopit a využít, jak i nadále zůstat ve spojení s farníky, co jim nabídnout, aby mohli prožívat víru i mimo kostel. Na farní stránky jsem proto vkládal odkazy a náměty, jak prožívat víru v tomto období, zvláště pak velikonoční svátky. V první řadě jsem se snažil zatelefonovat starším farníkům, na které jsem měl číslo a zeptat se jich, jak to prožívají. Později jsem nabídl možnost všem lidem osamoceným či smutným mi zatelefonovat, popřípadě jim pomoci nebo se s nimi pomodlit. Nikdo toho nevyužil, z čehož jsem usoudil, že měli všichni okolo sebe dobré lidi. Protože o Velikonocích nebylo možné se zúčastnit obřadů, rozhodl jsem se natočit k jednotlivým dnům velikonočního třídenní a následujících neděl krátké videopozdravy s poselstvím. Nyní už můžeme slavit mši svatou v kostele bez omezení. Něco se zastavilo, ale na druhé straně něco nového vzniklo. V lidech se probudil zájem o druhé a pomáhat si tím, že šli roušky pro ty, kteří to nejvíce potřebovali, a nabízeli pomoc seniorům. Začali si více vážit práce zdravotníků, policistů, hasičů, prodavaček a prostě všech, kteří nám občanům sloužili. Rodiče objevili náročnost povolání učitelů. Každá krize je výzva k zamyšlení

a k hledání nových možností i pro prožívání víry. My lidé často poznáme hodnotu člověka či věci, až když o ni přijdeme. Naše víra nemá být jen vázána na kostel, ale je potřeba ji žít ve svém běžném životě. Ale na druhou stranu mše svatá je to nejcennější, co může věřící člověk prožít, neboť při ní se setkává a přijímá živého Boha a Boží slovo do svého nitra.

Většina z nás asi nevěděla, že ve 2. století žila světice sv. Korona, ke které se obraceli lidé v době epidemie a prosili ji o pomoc. Její ostatky jsou uloženy v Praze v katedrále sv. Víta. Mnoho lidí v této době ji prosilo o přimluvu.

Výraz koronavirus pochází z latinského slova corona tzn. koruna. Koronavirus se viditelně podobá koruně, která je symbolem moci a autority. Tento virus má nad námi lidmi opravdu obrovskou moc. Pouhým okem je sice neviditelný, ale povšimněte si, k čemu všemu lidstvo donutil, a co všechno kvůli němu naopak dělat nemůžeme.

Důrazně nám také připomíná, jak jsme zranitelní. Člověk na svou smrtelnost snadno zapomíná. Koronavirus dokládá, že náš vztah ke stvoření není v pořádku. Žijeme si tak, jako by nám vše patřilo a nevážíme si stvoření. Papež František řekl tuto větu, která nás může vést k zamyšlení: „Bůh nám vždycky odpustí, lidé někdy a příroda nikdy“.

Ale pro nás křesťany existuje ještě jiná koruna, která je naší nadějí – je to trnová koruna, kterou vložili Ježíši Kristu u soudu na hlavu vojáci, než byl popraven. Tato koruna dokládá, jak hluboká je propast mezi stvořením a jeho Stvořitelem. Zemi stvořil Bůh, ne my. Nejsme jejími majiteli, přestože o to usilujeme.

Není možné připravit pro lidi dva ráje: jeden ve spojení s Bohem a druhý bez Boha. Koronavirus velmi rychle bortí naše iluze o tom, že na Zemi vybudujeme dokonalý svět.

V porušeném světě, který je důsledkem zla ničen, jsou bolest a utrpení nevyhnutelné. Dokud nezačal na celé planetě řídit koronavirus, před

touto realitou jsme možná utíkali. Teď ho už ale nelze ignorovat, stejně jako nelze ignorovat otázky života a smrti.

Koronavirus nám může připomenout onu definitivní skutečnost, že jsme smrtelní. A že je tu mezi námi a s námi Bůh, který je na naší straně, na kterého jsme možná zapomněli, a který nás chce přivést blíž k sobě.

Na závěr nás mohou povzbudit slova apoštola Pavla, který se neostýchá o svém přesvědčení ve vztahu k budoucnosti mluvit otevřeně. Pavel

se v životě mnohokrát ocitl v nebezpečné a náročné situaci. Byl několikrát zbit, uvězněn, málem zabit a při naplňování svého poslání prožíval mnohou bídu a strádání.

„Jsem přesvědčený, že všechno pozemské trápení neznamena nic proti slávě, která nás nakonec čeká. Jsem přesvědčen, že ani smrt, ani život, ani vládcí, ani nic z toho, co se děje, nebo teprve má přijít, nemůže nás odloučit od Boží lásky, kterou jsme poznali v Ježíši Kristu, který za nás umíral (srov. Řím 8,18.38-39).

otec Tomáš Čaha

Zveme vás ...

- 30.8.2020 v 8:00** poutní slavnost sv. Jiljí, patrona kostela
- 6.9.2020 v 8:00** žehnání aktovek prvňáčkům a školákům
- 4.10.2020 v 8:00** děkování za letošní úrodu
- 11.10.2020** 100 let od posvěcení kostela sv. Jiljí
- 18.10.2020 v 11:00** 1. sv. přijímání dětí
- 1.11.2020 v 14:00** dušičková pobožnost na hřbitově za zemřelé

Svatá Korona, patronka před epidemiemi

V současné situaci, kdy se koronavirus šíří po celém světě, je možné si připomenout postavu mučednice z prvních staletí křesťanství - sv. Koronu, která byla uctívána dlouhou dobu jako patronka před epidemiemi. Ačkoliv kdysi patřila k oblíbeným svatým, o jejím životě a původu víme velmi málo.

Jako velmi mladá se stala manželkou Viktora - římského vojáka ze Sieny. Oba byli členy rané křesťanské komunity. Sám Viktor byl křesťanem, který se během pronásledování Kristových následovníků v Římské říši nechtěl vzdát své víry, za což byl popraven stětím. Samotný velitel byl překvapen moudrostí tohoto mladého vojáka. Korona zemřela jako mladá vdova také mučednickou smrtí během pronásledování císaře Antonia Pia nebo Diokleciána. Mladá dívka byla popravena roztrhnutím mezi dvěma palmami. Její tělo bylo uvázáno uprostřed dvou pevně ohnutých palem, po jejich uvolnění bylo její tělo obrovskou silou roztržené. Tento výjimečně krutý způsob poprav v panovníkovi podmínila odpověď dívky, která odmítla obětovat se pohanským modlám: „Dali mi jméno Korona a ty chceš, abych byla zbavena své koruny?“

Uctívání sv. Korony, podobně jako koronavirus přítomný v mnoha zemích po celém

světě, „překročilo hranice“. Legenda o této mučednici z pozdního starověku je známá v Asii, Africe i Evropě.

První řecká legenda Viktora a Korony umísťuje jejich mučednictví do Damašku, později se však opakovala v různých variantách. Proto se vedle dnešního hlavního města Sýrie uvádí jako místo úmrtí Antiochie na jihu dnešního Turecka, Alexandria v Egyptě, Sicílie a Marseille. Řecká, latinská a etiopská církev uctívá svatou Koronu. Z Blízkého východu se legenda o ní dostala do Itálie nejpozději v šestém století. Pozůstatky obou manželů se nacházejí v Castelfidardo na pobřeží Jaderského moře nedaleko města Ancona. Už v tomto období byl postaven kostel, který jim byl zasvěcen a již v 6. století se sv. Korona uctívala jako příklad věrnosti ve víře. V roce 997 přinesl

císař Otto III. její relikvie do Cách a v 14. století je císař Karel IV. nechal umístit do Chrámu sv. Víta v Praze.

Patronka před epidemií

Z tohoto období pocházejí i první důkazy o uctívání této světice v Bavorsku, u nás a Dolním Rakousku. Tam, a v některých dalších oblastech světa, je Korona uctívána jako patronka, která chrání nejen před epidemiemi a nepříznivým počasím, ale je také symbolem vytrvalosti ve víře. Tradice zahrnují například zvyk každoroční poutě ke sv. Koroně v Dolním Rakousku. V roce 1504

v malém městečku St. Corona am Wechsel byla nalezena v dutém kmeni lipového stromu malá soška sv. Korony, a tak na památku této události byla na tomto místě postavena kaple. Kult této světice je znám i v jiných částech Rakouska, také ve Vídni, kde je lékárna sv. Korony. Při této příležitosti rakouská média poukazují na to, že skutečnost, že mince ražené rakouskou mincovnou v letech 1892 - 1924 se nazývaly „korunami“ na památku světice.

Katolická církev vzpomíná na sv. Koronu společně s jejím manželem 14. května.

Pozvání na oslavu 100. výročí posvěcení kostela

Milí farníci a všichni obyvatelé Vrbsice,

rád bych vás pozval, pokud nám to situace dovolí, na oslavu 100. výročí posvěcení kostela sv. Jiljí, která se bude konat druhý víkend v říjnu. Je to významná událost nejen pro naši farnost, ale i celou obec. Většina z vás byla v tomto kostela pokřtěna, přijala první svaté přijímání, někdo tu měl i svatbu a nebo jste se sem přišli s někým rozloučit.

Náš kostel je dominantou obce a jeho špičatá věž je široko daleko vidět z různých stran. Mnoho vrbeckých vinařů má jeho vyobrazení na svých etiketách. S Boží pomocí a velkou podporou obce se nám ho podařilo opravit. Abychom mohli i duchovně oslat jubileum kostela, pozval jsem vašeho bývalého faráře P. Karla Satoriu. Budeme mít možnost pod jeho vedením prožít tzv. vrbecké triduum.

V pátek 9.10.2020 a v sobotu 10.10.2020 v 18 hodin bude mše svatá s tématickým kázáním a v neděli 11.10.2020 bude slavná mše svatá v 10 hodin na poděkování.

Těším se, že s velkým počtem z vás se budu moci setkat při této významné příležitosti.

otec Tomáš

P. Karel Satoria

Sváteční mše u kaple sv. Anny se konala 26. července 2020.

Při této příležitosti pokřtila rodina Zárubova svou dceru Danielu.

Počasí nám přálo, po mši následovalo posezení v hodové boudě a nechybělo dobré víno ani „marhulové buchty“.

Vítání občánků

V neděli 21.6.2020 byli v kulturním domě slavnostně přivítáni noví "občánci" naší krásné Vrbece.

Viliam Nekl

Adina Hajdová

Adam Zali

David Biza

Valerie Vlachovská

Daniela Zárubová

Vitek Horák

Mateřská škola

MATEŘSKÁ ŠKOLA VRBICE V DOBĚ KORONAVIRU

Nejčastěji skloňované slovo současné doby COVID-19. Nejdříve člověk nechápal, jak dalece zasáhne tato pandemie celý svět. My v mateřské škole letos dělíme tento školní rok na období před koronavirem a období v době koronaviru. Když 13. 3. 2020 byl z důvodu koronaviru vyhlášen NOUZOVÝ STAV a na doporučení zřizovatele byl provoz mateřské školy omezen na jednu třídu, tak jsme ještě nevěděli, že 16. 3. 2020 bude provoz mateřské školy přerušen z důvodu výjimečné situace v ČR. V době uzavření musely všechny pracovníce mateřské školy provádět předepsaná hygienická opatření - vydezinfikovat veškeré prostory mateřské školy, zejména všechny hračky, hry, pomůcky (samozřejmě v nezbytných rouškách a rukavicích).

Pedagogické pracovníce doplňovaly administrativu, pracovaly na třídním programu, který je zároveň i ŠVP, doplňovaly diagnostiku dětí a věnovaly se samostudiu. Předškolákům byly zaslány materiály k přípravě na školu a byli odkázáni na stránky Předškoláci.cz. 25. 5. 2020 byla po nucené přestávce znovu otevřena mateřská škola, samozřejmě v omezeném provozu. Jen malá část dětí zůstala doma a nastoupí do mateřské školy až v září, poněvadž žijí ve společné domácnosti s prarodiči, jejichž věk je nad 65 let nebo někteří členové domácnosti mají chronické onemocnění. Tak to bylo doporučeno Ministerstvem školství v návaznosti na doporučení Ministerstva zdravotnictví.

Rodiče dětí, přicházejících v této koronavirové době do mateřské školy, museli podepsat podmínky pobytu dítěte v MŠ. Zde je psáno, že dítě může být přijato pouze bez akutních zdravotních potíží (kašel, rýma, horečka ...) Provoz v Mateřské škole Vrbičice se od 25.5. 2020 řídil těmito pokyny:

Rodič nebo jiný rodinný příslušník přivede dítě, zazvoní na třídu Motýlků a vyčká příchodu paní učitelky. Ta převezme dítě, rodiče mají zamezený přístup do mateřské školy. U vchodu je dezinfekce na ruce, paní učitelky dbaly na zvýšenou hygienu při umývání rukou. Některé děti nemohly pochopit, že si v této době nesmí do MŠ nosit žádné hračky ani jiné předměty. Většinu dne paní učitelky s dětmi trávily venku na zahradě. Při jídle seděly děti u stolečku v dostatečné vzdálenosti od sebe. Určitě chápete, že to nebylo vůbec jednoduché, ale rodiče tato pravidla respektovali a děti tyto situace zvládaly velmi dobře.

Jarmila Cichrová, učitelka MŠ

V září budu školákem

V březnu proběhla v naší mateřské škole „depistáž školní zralosti“ s předškoláky. Paní magistra z PPP Břeclav dávala dětem úkoly, které by měly zvládnout před nástupem do základní školy. Upozorňovala rodiče, co děti před nástupem do školy potřebují umět, aby se jim pak ve škole dařilo.

Práce s předškoláky v mateřské škole směřuje k přípravě na školu základní. I když jsou děti ve smíšených třídách, paní učitelky je diferencují a každodenně s předškoláky pracují, ať už ve skupinkách nebo individuálně. Povinný rok je posledním rokem, kdy je možné usilovat o snížení dílčích deficitů u dětí.

Největším problémem u dětí je koncentrace pozornosti, vytrvalost ve vztahu k dokončení činnosti. Naším úkolem je děti správně motivovat.

Koncentraci cvičíme činnostmi, které je baví – kreslení, poslech příběhů, pohádek, hraní her a to i stolních, které mají svá pravidla. Některé děti se teprve učí pravidla dodržovat, učí se potlačovat emoce.

Také grafomotorika a držení tužky dělá dětem potíže. Od tří let vedeme děti ke správnému úchopu tužky. Jakmile je paní učitelka z dohledu, dítě si tužku předělá, jak je zvyklé. Je hodně důležité, aby i rodiče doma na držení tužky důsledně dbali. Dětem se pak ve škole bude mnohem snáze psát. Děti plní úkoly na pracovních listech, kde je motorika výrazně rozvíjena. Vedeme je i ke správnému držení těla při sezení. Rozvoj grafomotorických dovedností se musí uskutečňovat pravidelně, nejlépe každý den v krátkých časových intervalech.

Velmi důležité u předškoláků je, aby se naučili spolupracovat s ostatními. Na posílení spolupráce zařazujeme kooperativní činnosti, kde se děti musí domluvit, určit si role.

V neposlední řadě považuji za důležitou důslednost učitelů i rodičů, klid, prostor i čas na jednotlivé činnosti a hry dětí.

zpracovala Jana Kadlecová

Neobvyklá návštěva

Dne 26.2.2020 jsme prožili netradiční dopoledne, protože za námi do MŠ zavítali čtyři speciálně vycvičení pejsci, na které jsme se všichni těšili. Zároveň jsme byli zvědaví, co všechno na vlastní oči uvidíme. Celý program byl zajímavý a promyšlený tak, že se povídání paní terapeutky střídalo s praktickými ukázkami i společnými aktivitami. Formou hádanek nám majitelky představily své svěřence. Ukázaly nám, jak umí být jejich chlupáčci v plnění daných povelů poslušní. Společně jsme si vyzkoušeli pohybové i praktické činnosti - například zdolávání překážkové dráhy, prolézání tunelem, česání pejsků speciálními hřebeny, správné podávání pamlsků. Kdo měl zájem, mohl si vyzkoušet vést psa na vodítku. Na závěr předvedli naši zvířecí asistenti postup při zahřívání zdravotně postiženého člověka.

S čtyřnohými kamarády dopoledne uteklo velmi rychle a všem se moc líbilo.

Marta Křivková, učitelka MŠ

Rozloučení s předškoláky

8. června 2020 v areálu MŠ, za dodržení hygienicky stanovených podmínek (kvůli koronaviru), proběhla akce nazvaná „Pasování předškoláků“.

Tuto slavnost zahájila naše paní ředitelka Jana Kadlecová. Po úvodním přivítání hostů se jako první představili

s připraveným pásmem písniček a tanečků právě předškoláci. Protože vše zvládli, nastala chvíle k slavnostnímu pasování. Této úlohy se bravurně

zhostili dva zástupci šermířské skupiny. Během pasování byly děti jmenovitě představovány, popasovány

kordem a přede všemi pronesly připravený tzv. „Školácký slib“.

V programu dále pokračovala hostující šermířská skupina Dubia Fortuna, která nám předvedla své šermířské i herecké dovednosti. Poté následovalo poděkování paní ředitelky z MŠ, a to patřilo rodičům, panu starostovi, paní učitelce ze ZŠ za dobrou spolupráci s naší mateřskou školou. Děti pro hosty a rodiče nakreslily krásné obrázky, které byly součástí poděkování. Před blížícím se závěrem celé oslavy „budoucí školáčky“ dostali několik dárečků, například knihu s věnováním, pamětní list, batikované tričko s logem školky, psací potřeby, omalovánky, keramické zvířátko i balíček sladkostí. Po společném fotografování letošní slavnost skončila.

Co dodat na závěr? Doufám, že si slavnostní podvečer všichni přítomní užili.

Marta Křivková, učitelka MŠ

VODA NA ZEMI

Co je voda?

Voda je klíč k úniku z bídy.

Voda je klíč k rozvoji.

Voda je klíč ke zdraví.

Právo na vodu je základem pro rovnost a udržitelný rozvoj.

Motto: „Vodu neoceníme, dokud nám nevyschne studna“

Naše mateřská škola se v letošním školním roce zaměřila na důležitost a potřebu vody. Paní učitelky dětem přibližovaly, jak je nenahraditelnou složkou v životě lidí, živočichů a vlastně celé přírody. Setkáváme se s ní všude v různých skupenstvích, v podobě sněhu, ledu, mlhy, deště, rosy, páry.

S dětmi jsme prováděli jednoduché pokusy: rozpouštění ledu, sněhu, zmrazování vody, ukázky jak vzniká pára. Dělalí jsme pokusy se semínky. Děti zjistily, že semínko klíčí i ve tmě,

ale musí mít vodu. Bez vody se nepodařilo vyklíčit ani, když mělo světlo.

V dubnu nám pan Vladimír Bukovský zhotovil okap s rýnou nad domečkem na zahradě MŠ. Pod rýnu jsme umístili kád' a vždy po dešti pozorujeme, kolik nám přibýlo vody. Děti přímo využívají dešťovou vodu k zalévání. Pozorují, jak je tráva, kterou zalévají, zelená, jaký má voda blahodárny vliv.

V keramické dílně nám Celestýna Sedláčková vyrobila pítka pro ptáčky. Děti je s paní učitelkami zavěsily na zahradě. Pravidelně doplňují vodu, aby se mohli ptáčci napít.

Naším cílem je vést děti k uvědomění si nezbytnosti vody. Seznámení dětí s koloběhem vody v přírodě, života u vody i ve vodě. Uvědomění si, že voda je užitečná, ale i nebezpečná.

Jana Kadlecová, ředitelka MŠ

UČME DĚTI, ABY NEČEKALY NA ŽÍZEŇ

Pravidelný a vhodný pitný režim je pro lidský organismus zásadně důležitý. Jeho základ by měla tvořit čistá voda. Množství potřebných tekutin se liší podle věku, fyzické aktivity, zdravotního stavu, prostředí. Děti jsou nedostatkem tekutin ohroženy proto, že často včas nedostanou pocit žízně, a i proto málo pijí. Pít se má v průběhu celého dne, po menších dávkách. Ideální je učit děti dodržovat zdravý pitný režim již od útlého věku. Doporučený denní příjem tekutin pro děti ZŠ je asi 2 litry. Učme děti, aby nečekaly na žízeň, a aby pily po celý den.

JEZME RYBY NEJEN O VÁNOCÍCH

Ryby jsou velmi hodnotnou potravinou. Maso ryb je pro nás v porovnání s masem ostatních živočichů snadněji stravitelné. Skládá se z vody, kvalitních bílkovin, tuku a zanedbatelného množství sacharidů. Tuk ryb je bohatý na nenasycené mastné kyseliny, především na omega 3. V případě mořských ryb je významný obsah jódu.

SŮL JE SICE NAD ZLATO, ALE ...

... nikoli v množství, které dnes běžně konzumujeme. Základním zdrojem sodíku, který je pro naše zdraví velmi důležitý (ovlivňuje správnou hydrataci, výkonnost organismu), je kuchyňská sůl. Tu obsahují takřka veškeré potraviny, a proto je populace spíše ohrožována jeho nadměrným příjmem. Nadbytek sodíku může vést ke zvyšování krevního tlaku, rizika srdečně – cévních onemocnění, obezity a poškození ledvin. Cílem není vytěsnit sůl z jídelníčku úplně, ale vědět o jejich nejvýraznějších zdrojích a tomu přizpůsobit výběr surovin, z nichž vaříme.

zpracovala Markéta Svrčková, vedoucí ŠJ

Základní škola

OČI, nejen brána do duše, ale i DŮLEŽITÝ FAKTOR při ČTENÍ A PSANÍ

O tom, že jsou oči důležité, asi nikdo z nás nepochybuje. Zrakem se přijímá až 70% informací, při učení se řeči se podílejí asi z 30%. To vše potvrzuje, jak je potřeba o ně pečovat a hlídat si je, a to již od dětství. Zrak a jeho kvalita také ovlivňuje i chování (nesoustředěnost aj.).

Máme děti, které často zakopávají, narážejí do věcí, mrkají více očima nebo je mhouří. To mohou být signály tupozrakosti. Snížená schopnost vidění levým nebo pravým okem postihuje celá 3% dětské populace (jde o to, že jedno oko tzv. přestane přenášet informace o tom, co vidí do mozku a v podstatě se vyřadí z provozu). Většina rodičů vůbec netuší, že i dítě, které vidí mravenečka na zemi, může trpět těžkou tupozrakostí. A věřte, že v životě je pak opravdu velký rozdíl dívat se jen jedním okem nebo oběma očima současně. Pokud není tupozrakost včas odhalena a následně léčena (minimálně do dvanácti let věku dítěte), pak už není šance na vyléčení. Důležité je, že pokud v rodině někdo s tupozrakostí je, buďte na pozoru o to více. Často se dědí tyto obtíže i tzv. „přes koleno“, obtíže se mohou objevit u dětí v průběhu celého předškolního věku.

Na co je potřeba myslet? Vyšetření zraku je u pediatra orientační a mnoho dětí opravdu ví, jak zastrčit, že něco není v pořádku. Jednoduše kompenzují deficity i tupozrakost dobrou pamětí nebo jinými „vychytávkami“. Přesto budme za preventivní prohlídky rádi, jsou dalším místem zachycení obtíží očních funkcí, ale když chcete jistotu, vyhledejte odborného očního lékaře.

V posledních letech se ukazuje, že problémy ve čtení a psaní ovlivňuje z velké části právě správné fungování očí (motilita, fixace, sakadické pohyby, konvergence, kontrastní citlivost). Existují jednoduché zkoušky, jak si alespoň orientačně ověřit, zda u dítěte není některá z těchto funkcí narušena. Postupně prostupuje informovanost o těchto obtížích u dětí i mezi pedagogy mateřských a základních škol.

Obtíže v očních funkcích mohou způsobovat (nejen u dětí) dvojité vidění, bolesti hlavy, pálení nebo slzení očí, rychlou únavu při čtení. Pokud se u Vašeho dítěte tyto obtíže objevují, je vhodné se objednat na ORTOPTICKÉ vyšetření (tedy ne na klasické oční vyšetření, kde zjišťují převážně poruchy jako je krátkozrakost a dalekozrakost !!!). V těchto případech totiž tzv. nácvik opakovaným procvičováním čtení, nebo uvolňování ruky pro psaní, nemají smysl. Je potřeba cvičit hlavně oči.

Co je důležité poznamenat? Očím výrazně neprospívá „hledění“ a zaostřování na malou plochu, tedy při hraní her na mobilním telefonu, tabletu. Může se objevovat syndrom suchého oka. Při dlouhém koukání do mobilu, tabletu, PC oči nekonají to, co je potřeba pro jejich tzv. „pohodu“, ztrácí se především schopnost konvergence, ta se projevuje výrazněji při psaní, opisu. Pokud tedy chcete, aby se vaše dítě věnovalo technickým výtvarným, je vhodnější větší plocha, jakou je třeba větší počítačový monitor nebo plocha televize (s regulací tráveného času). Ideální samozřejmě je, pokud oči dostávají jiné podněty, ty z přirozeného venkovního světa. Vhodné je také klasické hraní her př. navlékání korálků, lego, vypichování.

Více informací najdete třeba na www.ortoptika.com, v Jihomoravském kraji pak můžete využít služeb Mgr. Jeřábkové (www.ortoptika.net), kde je i možnost odborného vyšetření vašeho dítěte i vás (tzv. ortoptický status), zde najdete i další užitečné informace. Prosím, nepodceňujte OČI a pomozte svým dětem, aby radostněji četly, psaly. Někdy stačí jen pravidelně dva, tři měsíce cvičit dle návodu odborníka a dějí se zázraky. Je důležité si uvědomit, že mnoho toho, co budou vaše děti a vy s nimi řešit později, lze ovlivnit již v raném věku.

Mgr. Jana Pláteníková- psycholog, speciální pedagog

PÁTÁCI V PRAZE aneb Praha, jakou jsme nikdy nezažili...

S páťáky do Prahy jezdíme už dvacet let. Je to výlet, na který se všichni moc těší a i letos byl naplánovaný na 5. června. Jenže koronavirová situace nám naše plány úplně nabourala. Jezdíme společně s bořetickou školou a dle pokynu MŠMT jsme se nemohli „smíchat“ s další skupinou.

Ve čtvrtek 18. června jsme na celodenní exkurzi do Prahy přece jen my Vrbečáci vyrazili. Odjezd od školy byl v šest hodin ráno a celou cestu nám vydatně přšelo, až před Prahou vysvitlo sluníčko.

Letos jsme vypustili prohlídku Poslanecké sněmovny i Senátu ČR a vydali se na legendární Strahovský stadion – rozlohou největší na světě (kapacita 250 000 míst, z toho 56 000 k sezení). Poté následovala prohlídková trasa po hlavních pražských památkách bez tlačenic a davů zahraničních turistů. Po dvaceti letech jsme poprvé slyšeli slova hradní stráže při slavnostním střídání, objevili ve Zlaté uličce nové zákoutí, před Chrámem sv. Víta na Hradčanech jsme se mohli všichni společně vyfotit... Prostě Praha taková, jakou jsme ještě nikdy nezažili a asi už nikdy nezažijeme. Na závěr samozřejmě nechyběla zastávka u McDonalda – děti musely završit celý výlet odměnou v podobě vybraného jídla a utratit poslední kapesné.

Celý den v Praze byl bezproblémový a pohodový. Díky žlutým kšiltovkám na hlavách páťáků a malému množství návštěvníků jsme měly my učitelky neustále přehled, kde naše „žluťásky“ máme.

Velké poděkování patří panu Tomáši Bílkovi a panu Davidu Střeštíkovi, kteří byli našimi šoféry (jeli jsme dvěma dodávkami) a i díky nim byla cesta do Prahy a zpátky hodně veselá. Výlet se všem moc líbil a myslím, že letošní páťáci (i my vyučující) budou rádi vzpomínat na to, jak byli v Praze v koronavirovém roce 2020.

za celou výpravu Renata Horáková, ředitelka školy

- Nejvíc se mi v Praze líbil pražský holub (Jan Berta)
- V Praze se mi líbila katedrála sv. Víta (Šimon)
- Líbila se mi Zlatá ulička (Adriana)
- Mně se v Praze líbily všechny památky (Hana)
- V Praze se mi líbilo slavnostní střídání stráží a katedrála sv. Víta, dále Zlatá ulička (Sára)

- V Praze se mi nejvíce líbila katedrála sv. Víta (Jan Rymeš)
- Moc se mi líbila Zlatá ulička (Daniela)
- Moc se mi líbilo střídání stráží a katedrála sv. Víta (Martin)
- V Praze se mi líbilo všechno, ale nejvíc asi Zlatá ulička (Alexandra)
- Moc se mi líbila Zlatá ulička, Strahov a MÁLO LIDÍ (Magdalena)
- Líbilo se mi střídání stráží (Matěj)

Společenská kronika

duben 2020 – červenec 2020

Narozené děti

Adam Zali
Julie Herzánová
Anna Beranová
Martin Kučera

Úmrtí

Anna Dohnálková
Václav Straka
Václav Sůkal
František Knápek
Václav Michna
František Němec
Anna Bukovská
Jan Bařina

Redakční rada upozorňuje čtenáře Vrbeckého zpravodaje, že vzhledem ke stále se měnícím vládním nařízením, týkajících se pořádání kulturních a jiných akcí z epidemiologických důvodů, se může datum pořádání některých akcí změnit, případně úplně zrušit. Děkujeme za pochopení.

Kulturní a vinařské akce

30.8.2020	Dětské hodečky
1.9.2020	Zahájení školního roku
začátek září	Dýňobraní
5.9.2020	Zarážení hory
28.10.2020	Velké říjnové setkání rodin
21.11.2020	Po stopách opičky Emilky za mladým vrbeckým vínem
28.11.2020	Předadventní koncert Kamínku
29.11.2020	Rozsvěcení vánočního stromu
10.12.2020	Česko zpívá koledy
27.12.2020	Žehnání mladých vín

Další informace a fotografie naleznete na [www](http://www.vrbice.cz):

Obec Vrbece	www.vrbice.cz
Mateřská škola	www.msvrbice.cz
Základní škola	www.zsvrbice.cz
Knihovna	www.knihovna.vrbice.cz
Vinaři Vrbece	www.vinarivrbice.cz
FK Vrbece 1959	www.fkvrbece1959.cz
Kamínek	www.kaminek.unas.cz
Farnost	www.bokovka.info

Příspěvky do zpravodaje můžete posílat na email: vrbeckyzpravodaj@gmail.com

Další číslo Vrbeckého zpravodaje vyjde v prosinci 2020.

VRBECKÝ ZPRAVODAJ

POPLATKY ZA SVOZ KOMUNÁLNÍHO ODPADU

Obecní úřad Vrbece vyzývá občany, kteří ještě nezaplatili poplatky za odvoz komunálního odpadu za rok 2020 a poplatek za psa, ať tak učiní nejpozději do 20.9.2020.

POPLATKY LZE ZAPLATIT BEZHOTOVOSTNĚ BANKOVNÍM PŘEVODEM NA ÚČET ČÍSLO 8624651/0100 NEBO V HOTOVOSTI NA OBCNÍM ÚŘADĚ.

- jako variabilní symbol uveďte číslo popisné vašeho domu,
- poplatek za TKO na rok 2020 je v částce 450,- Kč/osobu,
- poplatek za psa na rok 2020 je v částce 100,- Kč/psa,
- do poznámky prosím uveďte počet osob + počet psů, za které platíte poplatek (např. 4+1).

MODRÉ HORY

Tématické výlety v Modrých Horách

■ Pondělí, 16.00

S vinařem na vyhlídku a degustace vín ve vinici

- Komentovaná vycházka s vinařem na vyhlídku
- Degustace vín ve vinici
- Piknikový koš s krajovými dobrotami

Pro skupiny od 10 osob, délka 3 hodiny
Cena 500 Kč za osobu

■ Středa, 16.00

Návštěva vinařství a vycházka za historií

- Prohlídka vinařství s degustací vín a krajovou svačinou od vinaře
- Pěší vycházka s vinařem za historií

Pro skupiny od 10 osob, délka 3 hodiny
Cena 500 Kč za osobu

■ Pátek, 19.00

To nejlepší z Modrých Hor ve skleničce i na talíři

- Modrohorská večeře o 3 chodech
- Degustace 5 TOP vín Modrých Hor

Vhodné pro skupiny i jednotlivce, délka 3 hodiny
Cena 800 Kč za osobu

■ Úterý, 10.00

Přidej ruku k dílu

- Přidej ruku k dílu ve vinařství, na ranči či farmě
- Autentický oběd

Pro skupiny od 2 osob, délka 5 hodin
Cena 800 Kč za osobu

■ Čtvrtek, 17.00

S vínem na vyhlídce a hodování u muziky ve vinném sklepě

- Komentovaná vycházka s vinařem na vyhlídku s degustací vín
- Muzicírování ve sklípku s živou muzikou
- Tradiční zabíjačkové dobroty
- Bezedná sklenička ve sklípku s výběrem 6 vín

Pro skupiny od 10 osob, délka 6 hodin
Cena 1000 Kč za osobu

■ Sobota, 10.00

Křížem krážem za vínem a krásami Modrých Hor

- Prohlídka tří vinařství s degustací vín a krajovou svačinou ve třech modrohorských obcích
- Vinařský teplý oběd
- Odpolední káva s místním dezertem
- Komentovaná vycházka s vinařem na vyhlídku

Pro skupiny od 10 osob, délka 6 hodin
Cena 1000 Kč za osobu

Každý z výletů lze uspořádat v jakýkoliv jiný den i hodinu a také z kterékoli z pěti modrohorských obcí. Dopravu si zájemci zajišťují individuálně nebo dle domluvy (pěší, cyklo, bus). **Více informací na info@modrehory.cz nebo +420 603 534 595.** Výlety organizuje Lukáš Stávek, Cestovní agentura IDEAL, www.caideal.cz, IČ: 64455009.

Bojetice

Němčický

Kobylí

Velké Pavlovice

Vrbice

Konec školního roku na hřišti u ZŠ

Vítání občánků

Poslední zvonění ve vrbecké škole - 5. ročník

Vítání občánků

... v době uzavření MŠ

Mše u kaple sv. Anny

REALIZACE VÝTISKU JE DOTOVANÁ

WWW.FUNPRINT.EU

S FUNPRINT UŽ NEPOTŘEBUJEME GRAFIKY,
TÍM ŠETŘÍME ČAS A PENÍZE

Periodický tisk samosprávného územního celku. Vydává obec Vrbice 3x ročně v počtu 500 kusů.
Registrační číslo MK ČR E 11686. Neprošlo jazykovou úpravou.

Redakční rada: Mgr. Renata Horáková, Jana Kadlecová, Mgr. Markéta Veverková, Mgr. Miluše Zálešáková, Tomáš Bílek, Ing. Bronislava Bílková

Realizace: funprint.eu